

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE TWEELINGBROER

N° 2687

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De tweelingbroer

HOOFDSTUK I.

HET GEHEIME SPEELHOL

Het was ongeveer negen uur in de avond, toen een glimmende, blauwgelakte auto, een superbe convertible, met een zwaai Montagu Square kwam oprijden en stopte voor een oud huis, maar dat met zorg onderhouden was, waarschijnlijk om geen al te schrille tegenstelling te vormen met de deftige herenhuizen van de dure straat, over haar hele lengte beschaduwd door de bomen in het brede plantsoen, dat er dwars doorliep.

Nog voor de herculisch gebouwde

chauffeur uit had kunnen stappen, werd het portier van binnen geopend en twee heren stapten uit, de ene ongeveer veertig jaar oud, met een energiek getekend gezicht en doordringende grijze ogen, de andere wat jonger, kleiner en slanker, en met een rond, blozend gezicht en heldere, blauwe ogen.

De oudste van de beide heren wendde zich tot de chauffeur en zei op gedempte toon, alsof hij bang was dat de weinige voorbijgangers hem zouden kunnen horen:

— Je hoeft niet terug te komen, James. Wij weten absoluut niet hoe laat het kan worden.

— Denkt mylord vanavond de auto nog nodig te hebben? vroeg de man achter het stuur.

— Dat is onwaarschijnlijk, James, antwoordde de andere. Je kunt, zoals normaal, tot elf uur wachten, maar als wij er dan niet zijn, kun je wel naar bed gaan.

Na deze woorden wendde hij zich tot zijn metgezel, die al op de stoep van het huis stond, en de auto reed weg.

— Worden wij voor vanavond verwacht? vroeg de jongeman zacht, toen zijn metgezel zich bij hem had gevoegd.

— Dat geloof ik niet. Ik heb mijn komst tenminste niet vooruit aangekondigd. Maar wat geeft dat? Wees niet bang, dat wij niet binnen komen. Ik ken de gewoonten van de intimi van het huis en alles zal op rolletjes lopen.

— Ben je met vaste plannen hierheen gegaan? vroeg de jongeman verder.

— Beslist niet. Ik heb voor vanavond geen enkel vast omlijnd plan. Mochten de omstandigheden bij uitstek gunstig zijn om een slag te wagen, dan zal ik je daarvan wel tijds op de hoogte brengen.

— Hoe heet je vanavond?

— Ik ben graaf Cavendish.

— En wie ben ik?

— Als je beslist op een naam gesteld bent, dan zult je Sir Charles Bickford heten.

— Prima. Het is altijd prettig te weten, wie en wat je eigenlijk bent, antwoordde de ander lachend.

— Stil nu, ik hoor de voetstappen van de trouwe bediende van onze vriend en gastheer Harry Blunt al, zei graaf Cavendish, die net gebeld had, fluisterend.

De straatdeur ging open, niet helemaal echter, maar niet verder dan een handbreedte, want de deur werd aan de binnenkant door een sterke koperen ketting vast gehouden.

In de opening verscheen het gezicht van een huisknecht in een eenvoudige livrei, een man met een sluw, smal gezicht, waarin twee donkere ogen de

beide bezoekers aandachtig opnamen.

Hij scheen een bijzonder goed geheugen te hebben, want bijna direkt zei hij op gedempte toon:

— Graaf Cavendish, wanneer ik mij niet vergis. Maar u bent niet alleen, graaf, voegde hij er aan toe, met een tamelijk wantrouwende blik op het gezicht van de jongeman, die wij de naam van Sir Charles Bickford hebben horen geven.

— Deze heer is een vriend van mij en ik sta voor hem in, antwoordde Cavendish.

— Komt u dan binnen, antwoordde de huisknecht, en hij lichtte de ketting van de deur en deed die zover open, dat de beide bezoekers konden binnengaan.

Dadelijk werd de deur weer achter hen gesloten.

Nu stonden zij stil in een smalle hall, verlicht door een elektrische lamp, die aan een vergulde ketting aan de zoldering hing. Aan weerskanten was een eikenhouten deur, zwart geworden door ouderdom.

Achter in de hall begon de zware eikenhouten trap, die naar de bovenverdieping liep.

— Heeft mijnheer Blunt vanavond veel gasten, Jim? vroeg graaf Cavendish, die zich al van zijn hoed en overjas ontdaan had en deze aan de knecht overhandigde.

— Het gaat nogal graaf, antwoordde de bediende en tegelijkertijd trok hij met de vrije hand aan 'n dik wit koord, met een trekknop, dat boven in de zoldering scheen te verdwijnen.

Een klein eind verder hing nog een tweede koord, maar dit was vuurrood.

— Waarvoor dienen die koorden? vroeg Sir Charles, terwijl de beide heren de trap opliepen, nadat zij hun overjassen aan Jim hadden toevertrouwd.

— Dat is heel eenvoudig, beste kerel, antwoordde graaf Cavendish. Wanneer Jim aan het witte koord trekt, dan waarschuwt hij daarmee een collega op de eerste verdieping, dat alles in orde is en dat de bezoeker, die hij straks boven zal zien komen, een habitué van het huis is. Toch mag de tweede bediende dan nog beslist niet de gast verder

brengen, maar hij moet hem kalm aan zijn lot overlaten. Kent hij het geheim, zoveel te beter, kent hij het niet, des te erger voor hem. Maar het rode koord komt uit in de speelzaal, die wij straks zullen zien, en brengt daar een alarmbel in werking, met als gevolg dat er dadelijk alle maatregelen worden genomen, om de indruk van speelzaal te laten verdwijnen. De speeltafel met de roulette verdwijnt als bij toverslag in de vloer, de kaarten worden in een bak gegooid, die zichtbaar wordt in de muur en dadelijk weer verdwijnt, en alle spelers moeten zorgen, dat zij al het geld, dat voor hen ligt, in hun zakken laten verdwijnen.

— Heeft er wel eens een inval van de politie plaats gehad?

— Drie keer, maar steeds vergeefs, Jim was op zijn post en wist steeds op tijd aan het rode koord te trekken dat, zoals je zelf zult hebben gezien, goed verborgen is.

De beide heren waren nu op de eerste verdieping gekomen, en dadelijk kwam een tweede bediende hen tegemoet, in een rode livrei, die hun naam vroeg en hen toen gewoon aan hun lot overliet.

Maar graaf Cavendish scheen hier goed de weg te kennen.

Hij wenkte zijn metgezel en beiden liepen door de brede gang, die zich nu voor hen uitstreckte.

Daarna wandelden zij een smallere zijgang binnen en daar klopte de graaf op een bijzondere manier op een witgelakte, hoge deur.

Daarachter klonk enig geluid en voetstappen naderden.

Ook hier ging de deur op een klier open en het hoofd van een eerbiedwaardige butler verscheen, een man met sneeuwwit haar, dikke hangwangen en een vollemansgezicht.

Ook deze cerberus zag dadelijk met wie hij te doen had.

Er verscheen een soort grijs op het dikke gezicht van de butler, toen hij de deur verder opende en de bezoekers binnen liet.

— Deze heer is ongetwijfeld een vriend van u, graaf, voor wie u persoonlijk instaat? vroeg hij met 'n

schuinse blik op de metgezel van graaf Cavendish.

— Beslist, antwoordde deze.

— Dan is alles in orde en ik zal u niet lastig vallen met de gewone formaliteiten.

Hij liep de kamer, waar de drie mannen nu stonden, en waar heel weinig meubels stonden, in haar hele lengte door en stapte op een in het behang verborgen deur toe, de toegang voor de goede bekenden van de heer des huizes.

De butler opende deze deur met behulp van een grote sleutel, die hij uit zijn zak haalde en liet de beide heren met een diepe buiging binnengaan.

Zij stonden in de speelzaal.

Het was een schitterend verlicht vertrek, zeker het grootste van het hele huis.

Het had drie ramen, waarvoor dikke gordijnen hingen.

In het midden, stond een grote speeltafel, waar baccarat, trente-et-un, rouge-et-noir en een ander, inheems hazardspel gespeeld werd.

Langs de muren stonden kleine tafeltjes, geschikt voor vier tot acht personen, en waar tegen hoge inzetten werd gekaart.

Bijna al deze tafels en ook de grote speeltafel in het midden waren bezet.

En toch hoorde men bijna niet spreken in dit vertrek.

Alleen klonk op geregelde tijden de eentonige stem van de croupier:

— Mesdames et messieurs, faites vos jeux, rien ne va plus.

Het enige andere geluid dat te horen was, was het knisteren van de bankbiljetten en het geklater van munten.

Onbeweeglijk, met starre, bleke gezichten zaten de spelers naar het rollen van de ivoren kogel te kijken, die met een helder tikkend geluid langs de koperen pennetjes liep aan de rand van de draaischijf van de roulette. Pas wanneer de kogel stil lag en de croupier met een onverschillig gezicht, met behulp van zijn houten harkje het goud en het bankpapier met onbegrijpelijke handigheid aan de winnaars had toegeschoven, kwamen de lichamen in beweging en ontspanden de verstijfde

trekken zich.

Enige ogenblikken waren de beide vrienden dicht bij de deur blijven staan.

Nu kwamen zij langzaam dichterbij, ogenschijnlijk om te kijken of er in de nabijheid van de roulette nog een plaatsje te pakken te krijgen was maar plotseling stond er een kort, dik mannetje voor hen, handenwrijvend en met een vette glimlach op zijn taankleurig gezicht.

Het was Harry Blunt, de eigenaar van het huis en de oprichter van de elandestine speelclub.

Zijn vingers zaten vol ringen en het was hem maar al te goed aan te zien, dat zijn beroep hem geen windeleren legde.

— Het doet mij plezier, dat u weer eens een kijkje komt nemen, graaf, zei Blunt met een grijns op het gezicht, die al zijn grote gele tanden ontblootte. Ik dacht al dat wij niet meer het genoegen zouden hebben u hier te zien.

— Op reis geweest, mijnheer Blunt, antwoordde de Graaf, tamelijk uit de hoogte. Het lijkt mij, dat het vandaag bijzonder druk is.

— Alle leden zijn present, graaf, antwoordde de speelhuishouder handenwrijvend. En ik verheug mij daarin, niet alleen voor mijzelf, maar ook omdat ik die mensen, die van een verzetje houden, de gelegenheid bied tot een onschuldig vermaak.

Graaf Cavendish scheen een scherpe opmerking op de lippen te hebben, maar hij hield haar voor zich en zei onverschillig:

— U zult wel gelijk hebben. Zijn er veel nieuwe leden gekomen sinds ik hier voor de laatste keer bij u was?

— Ongeveer tien. Ik ben een beetje voorzichtig geworden, ziet u.

— Heel verstandig van u. Wie is die eenvoudig geklede man, met dat grijze haar en dat bleke gezicht, die daar aan de roulettetafel zit, dicht bij het bord?

Blunt keek even in de aangeduide

richting, kneep even zijn ogen tot een nauwe spleet om beter te kunnen zien en zei toen schouderophalend en met iets van medelijden in zijn stem:

— Dat is een zekere Douglas Hammersford. Hij is hier nu voor de derde keer.

— Dan is hij zeker heel rijk?

— Ik weet het niet wat u rijk noemt, graaf, maar ik zou, geloof ik, niet graag met die man ruilen. Hij is een geleerde.

— Een geleerde? Ja werkelijk, daar lijkt hij het meest op, antwoordde graaf Cavendish peinzend.

Hij had zijn metgezel toegewenkt en beiden liepen naar de speeltafel zonder zich verder te bekommeren om Blunt, die verder liep naar de deur om eigenhandig voor nieuwe consumptie te gaan zorgen.

Veel keus hadden de gasten overigens niet, want men kon in het huis alleen champagne en zeer dure Franse wijn krijgen, en ook sigaren van 'n kwart pond sterling het stuk en waarop de handige Blunt zeker meer dan twee honderd procent verdiende.

De beide vrienden hadden nu de tafel bereikt.

Juist had de croupier zijn « Rien ne va plus » uitgeroepen.

Hij bracht met de linkerhand het rad van de roulette aan het draaien.

De kogel danste als razend langs de nageltjes... lag eindelijk stil...

Met dezelfde machinale beweging begon de croupier het geld, op het bord geplaatst, te verdelen.

Toen klonk er een kreunende zucht...

Hij werd geslaakt door de man, door Blunt zo schamper een geleerde genoemd. Zijn gezicht was spierwit en zijn ogen hadden een glazige glans.

Zijn gebalde vuisten lagen op het groene laken, waarmee de speeltafel bespannen was, en trilden erg.

Het hoopje geldstukken, dat net nog voor hem had gelegen, was verdwenen.

HOOFDSTUK II.

DE PROBLEMEN VAN EEN UITVINDER

Hammersford stond wankelend op, zich met beide handen aan de rand van de tafel steunend en dadelijk werd zijn plaats ingenomen door een andere speler, die alleen op deze gelegenheid bleek gewacht te hebben.

Niemand scheen ook maar een ogenblik te letten op de grijsaard, die strompelend wegliep van de onheilbrengende tafel, die net zijn hele fortuin moest hebben opgeslokt.

Ja toch, graaf Cavendish en zijn vriend, Sir Charles Bickford, hadden hem niet uit het oog verloren en nu gaf de graaf de jongeman een wenk, die niet mis te verstaan was.

De beide heren bemoeiden zich verder niet met de speeltafel, maar hadden hun hele aandacht gericht op de oude man, die net wankelend en met beide handen de muur betastend, de speelzaal had verlaten.

Zij zagen hem echter niet meer.

Blijkbaar was hij al naar de vestiaire gegaan, om daar zijn overjas en hoed te halen.

Maar toen zij zelf de vestiaire bereikten, was ook daar de man met het grijze haar nergens te zien.

Wel kwam Jim dadelijk naar voren, blijkbaar niet weinig verbaasd, dat hij de schatrijke graaf al zo vlot zag vertrekken.

Hij wilde blijkbaar iets vragen, maar graaf Cavendish voorkwam hem, door hem bij de arm te grijpen.

— Waar is die oude heer gebleven, Hammersford heet hij, geloof ik, die hier net zijn jas heeft gehaald? vroeg hij.

— Ik heb helemaal niets gezien, antwoordde Jim verbaasd. U moet zich vergissen, Hammersford moet nog boven in de zaal zijn.

— Is er geen tweede uitgang, waardoor hij vertrokken kan zijn?

— Zeker, en ik zeg niet, dat hij daar geen gebruik van heeft gemaakt, maar dan moet hij zonder overjas en hoed vertrokken zijn. Een geleerde is weleens verstrooid, heb ik horen zeggen, maar...

Graaf Cavendish liet hem niet uitspreken, maar beval kortaf:

— Hoed en overjas, vlug wat.

Blijkbaar niet gewend aan deze manier van optreden van de graaf haastte Jim zich aan die opdracht te voldoen.

— Op welke straat komt die tweede uitgang uit? vroeg de graaf, terwijl hij snel zijn jas aanschoot, zonder gebruik te maken van de hulpvaardige Jim.

— In een doodlopende steeg, die aan het andere eind op Georgestreet uitkomt, graaf, antwoordde Jim, die van al dit vragen niet veel begreep.

Maar hij was toch niet te verwonderd om niet snel te grijpen, toen de bezoeker en zijn vriend hem een geldstuk in de hand drukten.

De beide vrienden verlieten nu vlug het clandestine speelhof en liepen Montagu Square uit, totdat zij nauwelijks enige minuten later Georgestreet bereikt hadden.

En bijna dadelijk zagen zij Hammersford voor hen, die net de steeg uitkwam, blootshoofds en zonder jas, vreemde bewegingen met de armen makend, en blijkbaar helemaal niet lettend op de voorbijgangers, die hem met ver-

baasde blikken nastaarden.

Nu en dan stond de oude man een ogenblik stil, schudde het hoofd en liep weer verder.

Hij stak de Edgware Road dwars over en het was stom geluk, dat hij daarbij niet tien keer ondersteboven werd gereden in het drukke verkeer. Daarna sloeg hij de Cambridgestreet in, volgde de Albionstreet en bereikte tenslotte Hyde Park.

Hij scheen zich even te bedenken op de hoek van het prachtige park en liep toen het monumentale hek binnen.

En nog altijd werd hij gevolgd door graaf Cavendish en Sir Charles Bickford, die hem geen sekonde uit het oog verloren hadden.

Hammersford ging dadelijk op een bank toe, liet er zich op neervallen en begroef zijn gezicht in de handen.

Maar nog voor de beide vrienden hem hadden kunnen bereiken, was hij weer opgesprongen en rende nu in de duisternis van het park verder.

— Kom mee, Charles, zei de oudste van de beide heren, zachtjes. Ik ben bang, dat de ongelukkige man krankzinnig van wanhoop is, hij loopt recht op de Serpentine toe.

Inderdaad volgde Hammersford het brede pad dat naar de prachtige, diepe vijver liep, die de naam van Serpentine draagt.

De beide mannen kregen Hammersford pas weer in het oog, toen hij aan de glanzende vijver stond, op een paar passen afstand van het lokkende water.

Hij stond daar onbeweeglijk, als uit steen gehouden.

Toen stak hij met een plotseling wanhopig gebaar beide armen in de lucht, deed een paar wankelende stappen...

Maar juist op het ogenblik, dat hij zich in het water wilde storten, greep een krachtige hand hem bij de schouder en trok hem met zachte drang van de stenen rand van de vijver terug.

Als versuft keek Hammersford om en keek half wezenloos in twee ernstige, grijze ogen, die hem bestraffend schenen aan te kijken.

Toen vroeg hij schor:

— Wie bent u, mijnheer, wat wilt u

van mij?

— Wie ik ben, doet er niet toe; ik wil u weerhouden van een stap, die veel kan bederven en nooit iets kan goed maken, luidde het op zachte, maar dringende toon gegeven antwoord. Vertel mij, wat u hiertoe dreef en ik ben bijna zeker, dat ik u zal kunnen helpen, en dat niet alleen met goede raad, die meestal nogal eens te goedkoop is.

Hammersford keek nogmaals naar de doordringende, grote ogen, met hun staalgrijze glans en sloeg toen plotseling de beide handen voor zijn gezicht, terwijl hij in een droog, krampachtig snikken uitbarstte.

Graaf Cavendish gaf zijn metgezel een wenk en beiden brachten de ongelukkige naar een bank in een nauwe laan, die langs de vijver liep.

De twee vrienden lieten Hammersford op de bank plaats nemen en toen het snikken een beetje bedaard was, begon graaf Cavendish opnieuw:

— Vertel mij nu eens, hoe u er toe kwam, een einde aan uw leven te willen maken. U kunt mij vertrouwen, evenals mijn vriend en ik wil het u nog een beetje gemakkelijk maken. Een gedeelte weet ik al, u bent hierheen gekomen na in een geheime speelclub al uw geld te hebben verspeeld.

Hammersford keek snel op en keek de spreker verschrikt, bijna ontzet aan.

— Hoe, u weet... stotterde hij hees.

— Ik weet het, omdat wij beiden daar ook waren en u hebben gezien, toen de croupier met onverschillig gebaar al uw geld naar zich toeharkte, alsof het niets was. Wij hebben gezien welke indruk dit verlies op u maakte, wij hebben u gezien, hoe u het huis verliet, zonder zelfs om hoed of jas te denken, en wij zijn u gevolgd tot hier, waar wij net op tijd kwamen om u terug te houden van uw overijde stap...

— En weet u wel zeker, dat u hier meer goed gehandeld hebt, mijnheer? vroeg Hammersford bitter. Weet u of het niet veel beter geweest zou zijn, als ik nu op de bodem van de vijver lag, in plaats van hier te zitten, zonder geld, zonder hoop op de toekomst, zonder enige kans, om de droom van mijn

leven te verwezenlijken? Hoe kan ik u danken voor uw tussenkomst, nu het leven voor mij absoluut geen waarde meer heeft?

— U hoeft echt niet te bedanken, antwoordde de ander op zachte toon. Maar misschien gelooft u toch wel een beetje openhartigheid aan mij verschuldigd te zijn. Ik herhaal u, dat ik u misschien zou kunnen helpen! Tenzij... tenzij ik u voor een beroepsspeler zou moeten houden; in dat geval ben ik bang dat geen hulp u kan helpen, want dan lijdt u aan een hartstocht, die ongeneeslijk is.

Hammersford schudde langzaam het hoofd en zei treurig:

— Het was vanavond de vierde keer, dat ik in dat vervloekte huis kwam, mijnheer. Ik kwam er om op gemakkelijke en snelle manier veel geld te verdienen.

Graaf Cavendish schudde het hoofd en keek Hammersford strak aan, om op diens gezicht te lezen, of hij in ernst sprak.

Toen vroeg hij:

— Ik wil niet onbescheiden zijn, maar wat wilt u dan met dat zo gemakkelijk gewonnen geld doen?

— Luister, mijnheer. Ik vertrouw u. Dat hebt u minstens wel aan mij verdiend door uw optreden van zoëven. Ik wilde dat gewonnen geld hebben, om proeven te kunnen nemen. Ik ben uitvinder; o, geen dromer, geen kwakzalver, ik bezweer het u. Ik heb geruime tijd gestudeerd in de chemie aan de universiteit te Oxford, en er zijn een paar studieboeken van mijn hand verschenen die met veel succes in ons land gebruikt worden. Ik zeg u dit alles om u te bewijzen, dat u geen grootspreker voor u hebt, een van die idealisten, die denken dat zij de wereld kunnen redden door hun fantastische uitvindingen. Maar ik geloof beslist, dat ik de mensheid een goede dienst zou bewijzen, als ik er slechts in zou kunnen slagen, mijn proeven op grote schaal te herhalen, terwijl ik tot dusver alleen met kleine modellen kon werken.

— Het is mijn bedoeling niet achter uw geheimen te komen, antwoordde nu

graaf Cavendish op deelnemende toon, maar zou u mij niet willen zeggen, op welk gebied uw uitvinding zich beweegt?

— Daar maak ik beslist geen geheim van, mijnheer, antwoordde Hammersford. Ik heb een middel gevonden om vloeibare lucht met betrekkelijk geringe kracht te comprimeren, dat wil zeggen, tot blokken te vormen, die met heel wat minder gevaar vervoerd zouden kunnen worden dan de stalen cylindrs met dikke wanden, waarin men tegenwoordig de vloeibare lucht vervoert.

— En zijn uw eerste proeven op dit gebied geslaagd? vroeg hij vol belangstelling.

— Volkomen, mijnheer, maar ik moet wel zeggen, dat die proeven mij heel veel geld hebben gekost en dat ik er mijn hele fortuin aan heb opgemaakt, dat bovendien niet erg groot was. Maar om de proeven op grotere schaal uit te kunnen voeren, wat beslist noodzakelijk is, om de uitvinding aan de dagelijkse praktijk te kunnen toetsen, had ik een bedrag van drieduizend pond sterling nodig. Ik begon met die som links en rechts te leen te vragen; maar niemand luisterde naar mij. Ik geloof nu wel, dat men mij voor gek versleet... denk eens aan, lucht tot blokken te persen, dat was toch onmogelijk. Om kort te gaan, ik zag al gauw in, dat ik wel genoodzaakt zou zijn, alles alleen te doen, maar hoe moest ik aan het nodige geld komen. Ik bezat nog maar een heel klein bedrag aan contanten. De rest was opgegaan aan de proeven, waarover ik u net sprak.

Hammersford hield even op om zijn voorhoofd af te vegen en ging toen verder:

— Na lange aarzeling besloot ik met het geld, waaraan ik eigenlijk toch niets had, produktief te maken, ik wilde ermee spelen. Toevallig kende ik iemand, die veel in een geheim speelhuis kwam, hetzelfde waar u mij vanavond verrast hebt. Ik verzocht hem, mij te introduceren. Eerst lachte hij mij uit, want hij was op de hoogte van mijn geldelijke positie en hij wist heel goed, dat men daar om hoge bedragen speel-

de. Ik hield echter aan en tenslotte gaf hij toe, schouderophalend en blijkbaar in de mening, dat ik niet goed bij mijn verstand was.

De oude man zuchtte diep en ging toen verder:

— In het begin leek het fortuin mij toe te lachen. Ik won op een avond bijna tweeduizend pond sterling. U kunt zich niet voorstellen hoe enorm blij ik toen was.

— Ik geloof het haast wel, zei graaf Cavendish zacht, en de rest kan ik mij ook wel voorstellen. De kans keerde. U probeerde hardnekkig de nukkige godin van het geluk wakker te maken en vanavond hebben wij het slot van die ongelijke strijd beleefd. En dat om drie-duizend pond, omdat er blijkbaar niemand te vinden was, die handig genoeg was om in te zien, dat hij, door u dat bedrag onder bepaalde voorwaarden te lenen, binnen enkele maanden die som honderdvoudig terug kon ontvangen.

Hammersford keek langzaam naar de spreker, alsof hij zich wilde overtuigen, dat hij niet voor de gek gehouden werd.

Toen barstte hij uit:

— Dus... u gelooft in mijn uitvinding, mijnheer? U denkt, dat het uitvoerbaar is, wat ik gedaan heb? U denkt niet met een gek te doen te hebben? O, wat ben ik blij daarover.

— Dat is beslist niet nodig, beste heer Hammersford, antwoordde graaf Cavendish. Ik doe als amateur ook wel eens iets aan chemie. Ik zou u dus willen verzoeken er nooit meer over te spreken, als ik u nu het voorstel doe, u het nodige bedrag te lenen als renteloos voorschot en onder geen andere voorwaarde, dan dat u mij op de hoogte houdt van de vorderingen van uw proeven.

Dit was bijna teveel voor de arme man, die zo plotseling van de diepste wanhoop werd verplaatst in een situatie, waarin hij zijn geluk niet opkon.

Hij begon over het hele lichaam te trillen, greep plotseling de hand van graaf Cavendish.

— Zeg mij toch hoe u heet, stamelde Hammersford in vervoering. U weet

niet wat dit voor mij betekent. U weet niet dat het mijn levenswerk is, dat nu misschien voltooid zal worden.

— Ik herhaal u, dat mijn naam er niets toe doet, antwoordde de graaf glimlachend. Laten wij aannemen, dat ik een zonderling ben, die dergelijke dingen liever in het geheim doet. Sta nu op, dan zullen wij u naar huis brengen. Uw familie moet wel erg ongerust zijn door uw wegblijven.

Er ging een schok door het lichaam van de oude man.

— U herinnert mij aan mijn plicht, die ik bijna vergeten had, zei hij zacht. Mijn familie is erg klein. Ik had maar een broer, en hij is al op jeugdige leeftijd gestorven, gelukkig misschien... Ik heb zijn enig kind aangenomen en zij weet niet beter of ik ben haar vader. Mocht u haar ooit zien, laat haar dan in die waan, alstublieft.

— Dat beloof ik u, antwoordde graaf Cavendish zacht. Hoe oud is zij nu?

— Alice is juist dezer dagen negentien jaar geworden, mijnheer.

De drie mannen waren onder het praten het park weer uitgegaan en graaf Cavendish riep een juist passende taxi aan.

— Het adres? vroeg hij de uitvinder.

— Whitcomb Street, 87.

De chauffeur trok een bedenkelijk gezicht, want de genoemde straat was een heel eind uit de buurt, maar een bankbiljet, hem snel door graaf Cavendish in de hand gedrukt, deed wonderen.

— Stap dan snel in, zei de graaf. Morgenochtend om elf uur kom ik bij u, om een en ander met u te regelen. De zaak met de chauffeur is al in orde, u hebt u om niets meer zorgen te maken.

En met vriendelijke drang duwde hij de oude man in de auto en gooide het portier dicht.

Een ogenblik bleven de beide heren de wagen nakijken.

Toen greep de jongste de hand van zijn vriend en drukte die met kracht.

— Dat was mooi van je, Edward, zei hij geroerd, maar waarom heb je hem toch je naam niet genoemd?

— Omdat het niet helemaal zeker is, beste Charles, of die brave man wel een weldaad zou hebben aangenomen van Lord Edward Lister, alias John Raffles, klonk het op spottende, bittere toon gegeven antwoord.

Ja, de man, die zonder zich een ogenblik te bedenken drie duizend pond sterling had toegezegd aan een uitvin-

der, die hij een half uur geleden nog helemaal niet kende, graaf Cavendish, was niemand anders dan John Raffles, de lang door Scotland Yard gezochte Grote Onbekende.

En naast hem stond zijn trouwe vriend, Charles Brand, alias Sir Charles Bickford.

HOOFDSTUK III.

EEN PIJNLIJKE ONTDEKKING

Raffles was er de man niet naar een eenmaal gedane belofte niet gestand te doen.

De volgende ochtend, klokslag elf uur, stapte hij uit een taxi, die hem naar het huis in de Whitcombstreet bracht, waar Douglas Hammersford met zijn nichtje woonde.

Hij vond er een kamer, waar een zorgzame vrouwelijke hand, duidelijk te herkennen was.

Alice was een knap meisje, met dik blond haar, donkere ogen en een fijn gevormd gezichtje.

Raffles maakte zo gauw mogelijk een eind aan de dankbetuigingen van Hammersford en zijn aangenomen dochter en begon op zakelijke toon te praten over het onderwerp, dat hem hierheen had gebracht.

Hij had een klein pak bankbiljetten uit zijn binnenzak gehaald en legde dit op de tafel, met de woorden:

— Hier is het benodigde bedrag om uw proefnemingen voort te zetten, mijnheer Hammersford. Mocht het niet voldoende zijn, dan kunt u dit laten weten aan Lord William Aberdeen, Cromwellstreet 43.

— Wat? U bent dus de bekende philanthroop, die in heel Londen zo geliefd is? riep de uitvinder opgewonden uit. Maar u legt hier een heel hoog bedrag voor mij neer, mylord, hoe kunt u weten, of ik u niet bedrieg, welke waarborgen moet ik u geven, dat u tenminste overtuigd bent van mijn goede trouw?

— Wees niet bezorgd, beste Hammersford, zei Raffles glimlachend. Ik ben zo vrij geweest, voor ik hier kwam, enige inlichtingen in te winnen.

— Dus, u bent er van overtuigd, dat ik geen beroepsspeler ben? vroeg Hammersford.

— Dat ben ik, antwoordde Raffles. Mocht ik mij intussen vergissen, des te erger voor mij. Ik zou er alleen maar bittere ervaring te meer door hebben opgedaan.

— Ik zweer u, dat ik van deze dag af nooit meer een kaart zal aanraken, nooit meer aan de speeltafel zal zitten, riep Hammersford opgewonden uit.

— Dat hoop ik van ganser harte, beste Hammersford, antwoordde de Grote Onbekende.

Hij stond op en ging verder:

— En zo woont u hier dus helemaal alleen met uw... dochter?

— Helemaal alleen, mylord. Ik zei u al, dat ik geen familieleden meer heb. Mijn broer is jong gestorven...

Terwijl hij dit zei had de uitvinder een schuwe blik op zijn nicht geworpen, waarvan Raffles pas later de werkelijke betekenis zou begrijpen...

Deze had het meisje een hand gegeven en zei nu op warme toon:

— Ik ben zeker, dat uw vader in zijn pogingen zal slagen, miss Alice. Help hem daar trouw bij, even trouw als u tot nu toe gedaan hebt.

— Daar kunt u zeker van zijn, mylord, zei het meisje, met tranen in de ogen.

— Wilt u misschien nog mijn berekeningen, mijn projecten zien, mylord? vroeg Hammersford dringend. Ik weet nu dat u zich interesseert in deze tak van wetenschap, de chemie. U moet kunnen beoordelen, of ik een fantaat ben

of niet. En voor Raffles iets kon zeggen, had hij zijn bureau opengemaakt en haalde er nu enige papieren uit, die hij voor Raffles neerlegde.

Deze boog zich over de formules heen, bekeek aandachtig de plannen, en zei na enige tijd, terwijl hij zich weer oprechtte en zijn hand op de schouder van de uitvinder legde:

— Ik heb er genoeg van gezien om te begrijpen, dat u zult slagen, beste Hammersford. Laat mij vooral weten, wanneer uw apparatuur klaar is om de proeven in het groot te herhalen. Ik ben ervan overtuigd, dat zij moeten slagen. Dezer dagen vertrek ik naar het buitenland, maar mijn correspondentie wordt mij nagestuurd en ik zal niets liever doen, dan persoonlijk aanwezig zijn bij uw proefnemingen.

— Ik hoop, dat ik u al over een week daartoe kan uitnodigen, mylord, zei Hammersford.

— Dan blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen, antwoordde Raffles, terwijl hij de chemicus de hand drukte en een buiging maakte voor het meisje, dat dolblij op enige afstand was blijven staan.

En voor de overgelukkige Hammersford nog iets had kunnen zeggen, was Raffles de kamer al uit en haastte hij zich de trappen af naar de straat, waar hij gauw een taxi vond, die hem weer naar het huis in de Cromwellstreet terugbracht, waar hij sinds enige jaren met Brand woonde, onder de naam van Lord William Aberdeen.

De jongeman wachtte op hem in de rookkamer, waar hij de tijd kortte met het doorbladeren van enige tijdschriften.

Hij sprong dadelijk op, zodra de deur openging en vroeg belangstellend:

— Wel, hoe gaat het met onze vriend Hammersford?

— Dat kun je wel begrijpen. De man was dolgelukkig.

— Heb je zijn nicht gesproken?

— Ja, zij was thuis. Een allerliefst jong meisje.

— Ze is alles, wat hij aan familie heeft, nietwaar?

— Ja. Ik geloof, dat hij ongetrouwd is gebleven. Er zijn tenminste geen kin-

deren, dat is zeker. Nu, wij moeten maar hopen, dat onze man, zoals hij beloofd heeft, geen kaart meer aanraakt en hard aan het werk gaat.

— Maar Edward, hij heeft nu toch helemaal geen reden meer om te spelen, riep Brand uit. Hij deed het toch alleen maar om aan geld voor zijn kostbare proefneming te komen.

— Ongetwijfeld, antwoordde Raffles op ernstige toon. Maar wie eenmaal in de klauwen van de speelduivel heeft gezeten... Nu, wij zullen er het beste van hopen. In ieder geval zal Hammersford het nu aan zichzelf te wijten hebben, wanneer hij niet slaagt in zijn levenswerk. En nu over iets anders gesproken, Charles. Je kent mijn plan, om dezer dagen naar Brussel te gaan en daar voorbereidingen te treffen voor een kleine onderneming, die, als zij slaagt, een aanzienlijke som geld in onze handen moet brengen, die nu nutteloos rust in de brandkast van een schatrijke weekeraar. Het zal een zaak van lange duur zijn, en voorlopig kunnen wij niets anders doen, dan onze strikken te spannen en daarginds het terrein eens te verkennen, alvorens de slag te wagen.

— Je kunt ieder ogenblik over mij beschikken. Wanneer wil je vertrekken?

— Overmorgen. Komt jou dat uit?

— Voortreffelijk! Ik ben net bezig aan het opmaken van mijn maandelijks kasstaat en daar ben ik morgen mee klaar.

— Een interessant werkje. Je bent een voortreffelijk beheerder van mijn geldmiddelen. Op hoeveel schat je mijn vermogen op dit ogenblik?

— Mijn hemel, Edward, ik zou een halve middag nodig hebben om je dat precies voor te rekenen, riep Brand lachend uit. Je fortuin is immers over de hele wereld verspreid. Maar als je een bepaald cijfer wil, ik taxeer je vermogen, het onroerende goed inbegrepen, op ongeveer zes miljoen pond sterling.

— Een heel bedrag, zei Raffles peinzend. En toch, het is niets, als ik bedenken, wat er nodig zou zijn, om maar een klein gedeelte te lenigen van de nood, die alleen in zijn vaderland heerst.

Raffles had dit op half gedempte toon gezegd, het hoofd op de borst, de handen gebald tot vuisten.

Daarop maakte hij een beweging alsof hij iets van zich afschudde en hernam op heel andere toon:

— Wij zeggen dus dat wij overmorgen op reis gaan, om maatregelen te treffen dat mijn fortuin nog iets groter wordt. Het kan niet groot genoeg zijn, Charles.

— Zullen wij Henderson, je trouwe chauffeur menemen?

— Dat is beslist niet nodig, Charles, om de eenvoudige reden, dat wij totaal geen gevaar lopen. Wij hoeven niets anders te doen, dan onze mijnen te graven, dat is alles.

* * *

Er waren bijna tien dagen verlopen, na dit korte gesprek. Raffles en Brand hadden zich op de afgesproken dag ingescheept op de boot, die hen over het Kanaal bracht, en bereikten de Belgische hoofdstad, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Zij maakten daar af wat ze te doen hadden, tot voldoening van Raffles en gingen op de achtste dag na het vertrek weer naar Engeland terug.

Deze keer echter zouden zij de reis van Oostende af maken.

Het was een heerlijke avond en daar de boot, die hen weer over het Kanaal zou brengen, pas de volgende ochtend zou vertrekken, maakten de beide vrienden een wandeling langs de prachtige wandelpaden, die Oostende tot een van de mooiste badplaatsen ter wereld maken.

Raffles en Brand waren nu het Casino genaderd, liepen er voorbij en bereikten de monumentale speelzaal, waar de Iveren kogel lustig danste en rolde.

— Kom, laten wij eens naar binnen gaan en een kijkje nemen, zei Raffles, die stil was blijven staan en een ogenblik de chic geklede dames en heren bekeek, die de brede trappen van het speelpaleis bestegen. Daar binnen kunnen wij de mens op zijn onvoordeligst zien.

De beide vrienden gingen naar binnen.

Zij liepen door de marmeren hall,

pronkerig en overladen door haar uitbundige weelde en stapten de speelzaal binnen, daghelder verlicht door een groot aantal elektrische kronen.

De speeltafel was zo goed als helemaal bezet, en daarom heen verdrongen zich tal van nieuwsgierigen.

Brand keek een ogenblik aandachtig toe, toen hij zich plotseling bij de arm voelde grijpen.

Hij keek naar Raffles en zag diens grijze ogen, waarin nu woede, verontwaardiging en verbazing te lezen waren.

— Wat is er? vroeg de jongeman zacht.

— Kijk daar eens, naar de speeltafel, die man op drie plaatsen van de croupier, zie, hij zal juist opstaan, na zijn winst naar zich toe te hebben gehaald.

Brand wendde zijn blikken in de aangeduide richting en had moeite een kreet van verrassing en afschuw te weerhouden.

Daar zat Douglas Hammersford.

Zijn gezicht vertoonde nog de opwinding van het spel.

Het was bleek en de trekken waren slap, terwijl de ogen koortsachtig schitterden.

Hij was in rok gekleed, maar het was maar al te duidelijk te zien, dat hij aan dit kledingstuk niet gewend was en waarschijnlijk meestal een witte werjas droeg.

Niet zonder moeite baande hij zich 'n weg door de dichte rijen belangstellenden, die zich om de speeltafel verdrongen.

Hij ging naar de kas, waar hij zijn gewonnen fiches tegen contant geld inwisselde. Toen stond hij stil, haalde de bankbiljetten uit zijn zak, die als een verfrommeld bundeltje te voorschijn kwamen, streek ze glad, telde ze en stak ze daarna in zijn portefeuille.

Vervolgens liep hij de speelzaal uit en liet zich neervallen op een eenzame bank op het heerlijke, beschaduwde terras.

Toen hij weer opkeek, keek hij recht in het bleke, strakke gezicht van zijn weldoener.

Hij scheen even te schrikken, keek

toen van Raffles naar Brand, die naast hem stond en vroeg schor:

— Wie bent u, mijnheer en waarom kijkt u mij zo doordringend aan? Ik geloof niet, dat ik de eer heb u te kennen!

— Zo, dus niet alleen hebt u uw plechtige belofte gebroken, begon Raffles streng, maar u durft zelfs zo ver gaan, mij niet meer te willen kennen. Het is dus uitgekomen, waar ik in Londen al bang voor was, Douglas Hammersford. De speelduivel heeft u weer te pakken gekregen, en dat, nadat daarginds een fortuin letterlijk voor het grijpen ligt. U behoefde niets te doen, dan uw uitvinding rendabel te maken met het geld, dat ik u verstrekte en u zou binnen korte tijd schatrijk zijn geworden en inplaats daarvan trekt u hier heen, naar de stad van het spel. U gaat aan die vervloekte speeltafel zitten en loopt de kans, dat u niet alleen niet wint, maar dat u ook het geld verliest, dat u moet helpen om uw plan ten uitvoer te brengen. Plannen, die u in korte tijd tot een rijk man moesten maken.

Hammersford had Raffles eerst met 'n blik van verbazing, daarna met neergeslagen ogen, blijkbaar erg verlegen, aanhoord.

Hij schoof onrustig op zijn bank heen en weer en mompelde iets onverstaanbaars.

Raffles keek met minachting en tevens met medelijden op hem neer en ging hoofdschuddend verder:

— Ik ben bang, dat u voorgoed verloren bent, Hammersford. Een man, die in uw omstandigheden nog een kaart aanraakt, of zich nog eenmaal aan de roulette zet, die is het niet waard, dat men naar hem omziet. Wat de drieduizend pond sterling betreft, die ik u geleend heb, om uw proeven op grote schaal te kunnen voortzetten, ik zal ze maar als verloren beschouwen, en als een oninbare post boeken. Bah, dat een man op uw jaren niet sterker kon zijn.

— Mijnheer... ik verzeker u... het was sterker dan ik, antwoordde Hammersford nu klagend. Ik erken, dat ik zwak ben geweest, maar de verleiding was te

sterk. Ik had hier nooit moeten terugkomen.

— Terugkomen? herhaalde Raffles verbaasd. Bent u hier dan al vroeger eens geweest? In Londen hebt u mij toch gezegd, dat u alleen in het geheime speelhol daarginds geprobeerd hebt, de benodigde som door spelen bijeen te krijgen.

— Dat is ook zo, zei de chemicus verward. Ik vergiste mij, ik wilde zeggen, dat ik nooit had moeten spelen...

Raffles en Brand wisselden een verbaasde blik met elkaar.

Hammersford had schuw voor zich uit zitten staren en zei nu bijna onhoorbaar:

— Ik beloof u, mijnheer, dat dit de laatste keer is geweest; ik ga zo snel mogelijk naar Londen terug en ik ga weer met hernieuwde ijver aan mijn werk.

— Zeg mij tenminste of u de proeven in het groot al genomen hebt, of u ermee tevreden bent... drong Raffles aan.

— Ik... ik ben tamelijk tevreden mijnheer, antwoordde Hammersford op schorre toon. Wanneer deze vervloekte instorting niet tussenbeide was gekomen, dan... dan zou ik mijn uitvinding al aan de man hebben kunnen brengen, dank zij uw hulp, waarvoor ik mijn hele leven dankbaar zal blijven.

Hammersford had dit laatste op zo'n gewrongen, teatrale toon gezegd, dat Raffles zich vol afkeer van de zwakke ling afwendde.

Op koele toon antwoordde hij:

— U hebt volstrekt geen reden, mij te bedanken, mijnheer Hammersford. Ik hoop alleen maar, dat het u ernst is met uw voornemen om niet meer te spelen. Het schijnt, dat u nu gewonnen hebt, maar als u verliest, dan betekent dat voor u tevens het verlies van alle vruchten van uw gigantische uitvinding, waarvan de formules kant en klaar in het bureau van uw kamer liggen, bedenk dat wel.

En met deze woorden draaide Raffles zich om, na nog een laatste blik op 't diep gebogen lichaam van de zwakke ling te hebben geworpen, die eer, roem

en fortuin verspeelde, omdat hij niet sterk genoeg geweest was in de strijd tegen de speelduivel.

Pas toen zij een honderdtal passen verder waren begon Raffles:

— Het is jammer, niet zo zeer van de drieduizend pond sterling, die wel verloren zullen zijn, maar van de man. Ik wil je wel zeggen, dat ik het nooit van hem gedacht had.

— Ik ook niet, zei Brand peinzend. Hij maakte een hele eigenaardige indruk op mij. Vooral viel mij de verbazing op, waarmee hij ons aankeek, toen hij ons plotseling voor zich zag staan. En weet je, wat mij ook opviel?

— Nou?

— Dat hij je naam en titel helemaal vergeten schijnt te zijn, hij sprak je voortdurend met « mijnheer » aan.

HOOFDSTUK IV.

HET PROJECT

Weer waren een paar dagen verlopen, na het gesprek van Hammersford met zijn weldoener in de tuin van het speel-paleis te Oostende.

Het was omstreeks drie uur in de middag en Douglas Hammersford zat ijverig te werken aan zijn bureau.

Hij was bleek, maar er lag een glans van innige voldoening op zijn gezicht.

Alice zat op een laag stoeltje bij hem, met wat naaiwerk op haar schoot.

Nu en dan keek zij op, om de man, die zij als haar vader beschouwde, een liefdevolle blik toe te werpen, waarin echter ook een beetje ongerustheid school.

— Werkt je nu heus niet te veel, vaders? vroeg zij na enige tijd, terwijl zij opstond en naast de chemicus ging staan, om haar arm om zijn schouder te kunnen leggen.

— Nee, kind, er valt mij bijna niets meer te doen. Alles is in orde.

— Maar u ziet zo bleek de laatste dagen. Ik geloof, dat die korte reis, waarover u mij weinig hebt willen vertellen, u weinig goed heeft gedaan, voegde zij er op verwijtende toon aantoe.

— Het zal nu wel gauw overgaan, mijn kind, antwoordde Hammersford. Ik had het reisje werkelijk nodig. Later zul je misschien wel horen, welk doel het had. Kleine meisjes mogen werkelijk niet alles weten, zei hij, met een poging om een grapje te maken, die hem maar half goed af ging.

— En bent u nu tevreden over de proeven, vader?

— Meer dan tevreden, mijn kind. Ze zijn volkomen geslaagd. Binnen enkele

weken zullen wij kunnen beginnen met het bouwen van de eerste kleine fabriek. Want ik hoef er nu niet meer aan te twifelen, of ik zal heel gemakkelijk het nodige bedrijfskapitaal bij elkaar krijgen, en dan zullen we eens zien, of de ezels, die niet naar mij wilden luisteren, een lang gezicht zullen trekken.

Hij keek op zijn horloge en riep half verschrikt uit:

— Kwart over drie al, ik moet voortmaken.

— U moet dus heus alweer de stad uit, vaderlief? vroeg Alice pruilend.

— Het is onvermijdelijk, kind, antwoordde Hammersford ernstig, terwijl hij half het hoofd afwendde. Maar wees gerust, deze keer blijf ik hoogstens een nacht van huis. Ik heb... een conferentie in een stad, vlak bij Londen. Het zal niet lang duren, en morgen om drie uur op zijn laatst ben ik weer terug.

— En dan gaat u toch niet meer weg, is het wel? vroeg Alice vlelend, terwijl zij haar hoofd met een liefkozend gebaar tegen de schouder van Hammersford streek.

— Dat beloof ik je. Dan blijven wij voortaan altijd bij elkaar, en eindelijk zullen we dan het geluk beleven, waarnaar ik zo lang heb gehaakt, voornamelijk voor jou, Alice.

Hammersford trok het meisje naar zich toe en kuste haar vol liefde op het blanke voorhoofd.

Toen stond hij haastig op, nam de papieren bijeen, waarin hij had zitten studeren en corrigeren, stak ze in de lucht en zei lachend:

— In deze hand houd ik miljoenen,

Alice. Dit is het project van mijn uitvinding, de staten, berekeningen en formules.

— Berg ze maar goed op, vader, zei het meisje glimlachend.

— Hier is mijn bureau, zei Hammersford.

Hij trok een la open, deed er de papieren in, sloot ze toen zorgvuldig, deed daarna het blad van het bureau dicht en stak de sleutel in zijn zak.

— Hebt u nu al aan Lord Aberdeen bericht, dat uw proeven geslaagd zijn, vader? vroeg Alice.

— Ik heb gisteravond de brief gepost, waarin ik het aan mylord schreef, meisje, antwoordde Hammersford. Gistermiddag ging ik naar zijn huis om hem het goede nieuws persoonlijk te melden, maar zijn oude kamerdienaar zei mij, dat zijn meester uit de stad was en pas overmorgen terug werd verwacht.

— Hij zal zeker dadelijk hier komen om u te feliciteren, daar ben ik zeker van, antwoordde Alice. Wat een edel, wat een goede man moet zijn lordschap zijn, vader.

— Dat is hij, kind, zei Hammersford zacht, alsof hij in gedachten verdiept was.

Maar nu richtte hij zich op, keek op nieuw op zijn horloge en riep uit:

— Maar nu wordt het toch de hoogste tijd dat ik vertrek! Je hebt mijn koffer toch al gepakt.

— Daar staat het, vader.

— Goed zo, ik wist wel, dat ik op je kon rekenen.

Hij schoot zijn overjas aan, zette zijn hoed op het hoofd, nam het kleine koffertje en sloot het jonge meisje in de armen.

— Tot morgen, mijn kind, zei hij. Ik hoop, dat ik nu voortaan alleen in jouw gezelschap zal reizen. Wij hebben veel in te halen. Ik heb je zoveel te laten zien.

Hammersford knikte het meisje nogmaals vriendelijk toe en verliet vlug de kamer.

Alice voelde zich erg eenzaam en vooral die avond kroop maar langzaam voorbij.

De volgende ochtend stond het meis-

je naar gewoonte vroeg op en ging haar inkopen doen. Deze keer zou er eens iets extra's op tafel verschijnen.

Zij lunchte alleen, maakte daarna de kamer in orde, rangschikte de bloemen in een paar vazen, waarvan zij er een op de schrijftafel van haar vader zette en ging toen bij het raam zitten, vanwaar zij een groot gedeelte van de straat zou kunnen overzien.

Nu en dan stond zij op om zich in de keuken te gaan overtuigen, dat alles voor het kleine dinertje niet aanbrandde, en tenslotte trok zij haar mooiste japonnetje aan.

Toen zij de woonkamer weer binnenkwam en een blik op de eenvoudige houten klok op de schoorsteen wierp, zag zij, dat het al kwart over drie was.

Zij ging dadelijk weer voor het raam zitten, en keek de straat af. Vader moest nu toch ieder ogenblik terugkomen, zoals hij beloofd had.

Maar het werd half vier, kwart voor vier, en nog altijd was Douglas Hammersford niet terug.

Alice werd door een zonderlinge ongerustheid aangegrepen.

— Zou er een spoorwegongeluk gebeurd zijn? vroeg zij zich zelf af, en zij voelde haar hart in de keel kloppen, als zij aan die mogelijkheid dacht.

Het meisje stond op en begon zenuwachtig de kleine kamer op en neer te lopen.

De tijd verstreek en met iedere minuut werd haar angst groter.

Als haar vader door een onvoorziene omstandigheid werd opgehouden, dan zou hij zeker een telegram sturen, daar was zij van overtuigd.

Het was bijna halfzes en het meisje was bijna radeloos, toen ineens de deur openging en Douglas Hammersford op de drempel verscheen.

Zijn gezicht was bleek, en een beetje vertrokken, als van iemand die zich lichamelijk heeft overspannen.

Hij bleef een ogenblik stilstaan, en kwam toen binnen, de deur achter zich sluitend.

Nauwelijks had Alice hem gezien of zij vloog hem met een luide kreet van vreugde om zijn hals en riep:

— Vader! Goddank, dat u er weer bent. O, wat ben ik ongerust geweest! Ik durf niet zeggen, wat ik al dacht! Maar wat ziet u er vermoeid uit, zo bleek! U hebt zeker erge honger? Wij zullen dadelijk aan tafel gaan, vader-tje. Ik heb iets bijzonders voor u klaar gemaakt. Maar, waar hebt u uw koffer-tje gelaten?

— Mijn koffer? herhaalde Hammersford een beetje aarzelend. Dat is waar, dat heb ik in de coupé laten staan.

— O, domme vader! zei Alice bestraf-fend, terwijl zij haar wijsvingertje opstak om er Hammersford mee te dreigen. Het was nog wel uw enige. Kom, ga gauw zitten en geef mij uw over-jas eens aan... maar wat is dat? Dat is uw jas niet vader, riep het meisje verbaasd uit. Hoe komt u daaraan?

Zij hield het kledingstuk in de hoogte en keek haar vader vragend aan.

Hammersford streek zich een paar keer met de hand over het voorhoofd en zei toen:

— Mijn jas niet? Dat is vreemd. Zou ik zo in gedachten zijn geweest, dat ik de jas van een andere reiziger heb meegenomen? Nu, wij zullen er gauw werk van maken.

— U hoeft anders niet te klagen over de ruil! zei Alice lachend. Het is een fijne jas van prima laken en door een eerste rangs kleermaker gemaakt.

Zij bekeek de binnenkant van de jas, waar, op een stukje zijde, dicht onder de lus, de naam van de kleermaker stond en las halffluid:

— J. Serpolet, Tailleur, Ostende, Rue de la Gare!

Zij wilde nog iets zeggen, maar Hammersford nam haar met een ruw gebaar de jas af en smeed hem op een stoel, met de woorden:

— Het doet er niet toe. Morgen zal ik wel een advertentie plaatsen. Laten wij nu maar gaan eten, of eerst...

Hij stak de hand in zijn zakken, iets in zich zelf brommend, wat Alice niet verstond.

Toen riep hij ongeduldig uit:

— Maar voor de duivel, waar heb ik nu mijn sleutels, de sleutels van mijn bureau?

— Die hebt u toch in uw zak gestoken, toen u vertrok, vader, zei Alice verbaasd en bedroefd over het driftige optreden van haar vader.

— Dan, dan moet ik die ook al verloren hebben, antwoordde Hammersford stampvoetend.

— Misschien zitten ze wel in de jas, die u met die geruild hebt, meende het meisje.

Hammersford bromde iets onverstaanbaars.

Hij scheen erg uit zijn humeur te zijn.

Vol verbazing keek Alice hem tersluiks aan. Zo had zij hem nog nooit gezien, zelfs niet in die ogenblikken, wanneer hij wanhoopte aan het slagen van zijn ondernemingen, of ontgoocheld terugkwam van een poging om geld los te krijgen.

Zijn ogen stonden ook anders dan gewoonlijk en hadden een vreemde, opgewonden glans.

Hammersford was nu naar zijn bureau toegelopen en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het blad.

Toen riep hij uit:

— Ik moet direkt het bureau open hebben, onmiddellijk!

— Is het om het project, vader?

— Natuurlijk is het om het project, antwoordde de chemicus ongeduldig. Ik moet het direkt nazien, ik geloof, ik dacht... er moet ergens een fout in zitten... het is heel belangrijk.

Alice keek haar vader nog eens met verwondering aan.

Hij sprak op een vreemde schorre toon, zijn ogen knipperden zenuwachtig en als zij niet geweten had, dat dit volkomen uitgesloten was, dan zou zij gezegd hebben, dat haar vader een beetje dronken was.

Hammersford bleef even nadenkend naar het bureau staren en zei toen plotseling:

— Als ik de sleutels niet heb, zal ik het moeten openbreken. Breng mij eens een sterke schroevendraaier.

— Maar vader, is er dan zo'n haast mee? vroeg Alice angstig. Waarom zoudt u dat mooie, oude bureau vernielen? Als de sleutel niet wordt terug-

gevonden, dan kan toch de smid wel een nieuwe voor u maken?

— Laat dat maar aan mij over, meisje, antwoordde Hammersford kortaf. Ik zeg je, dat ik nu onmiddellijk mijn berekeningen moet nakijken.

Hij had zijn hoed in een hoek gooid en bukte zich over het blad van het bureau, als om het slot te onderzoeken.

Alice was al naar de keuken gegaan en kwam nu terug met een oude, stevige schroevendraaier.

Hammersford greep het gereedschap haastig uit haar handen en begon aan het slot te morrelen.

Het duurde niet lang, of de schoot sprong terug, waarna Hammersford het blad omhoog schoof en zenuwachtig alle laden begon open te trekken.

— Maar de plannen liggen toch boven in die lade, vader, zei Alice, die hoofdschuddend had toegekeken.

— Dat is waar ook, waar zijn mijn gedachten! bromde Hammersford.

Hij trok de bovenste la open, greep de papieren, liet zich op een stoel bij het raam neervallen, en begon de getypte vellen met de grootste aandacht te lezen, alsof hij ze nu voor de eerste keer zag.

Haastig sloeg hij nu en dan een paar bladzijden om.

Tien minuten verstreken, en men hoorde in de kleine kamer niets anders dan het knisteren van de papieren en de snelle ademhaling van Hammersford.

Toen vouwde hij de papieren samen en stak ze in zijn zak.

Hij stond op en zei, opgewekt in de handen wrijvend:

— Het is in orde kind. Het is prima in orde. Laten wij nu maar gauw gaan eten, ik heb flinke trek gekregen.

Na het eten stak Hammersford zijn hand in zijn binnenzak, haalde er een sigarenkoker uit, beet de punt van een sigaar en stak ze aan.

— Wat is dat, vader? Rookt u? riep Alice uit, hem met grote ogen aankijkend. U hebt nooit gerookt, zolang ik mij kan herinneren. Het bekwam u niet goed, zei u.

Hammersford bleef een ogenblik met wenkbrauwen staan.

Toen liet hij een kort lachje horen en zei schouderophalend:

— Een mens is nooit te oud om te veranderen, kindlief. Vroeger rookte ik veel, en nu mijn doel bereikt is, kan ik wel weer eens een sigaar roken.

HOOFDSTUK V.

VREEMDE GEBEURTENISSEN

Het was twee dagen later en omstreeks elf uur in de ochtend, toen de oude kamerbediende van Lord William Aberdeen, Gaston, de bibliotheek binnenkwam, waar Raffles en Brand juist over de ochtendbladen gebogen zaten en zijn meester een visitekaartje gaf.

Raffles nam het aan, las het en liet een korte uitroep van verbazing horen.

— Dat is vreemd op dit uur... mompelde hij.

Daarop wendde hij zich tot Gaston, die zwijgend was blijven wachten en zei tegen hem:

— Laat die jonge dame maar binnen komen.

De bediende verwijderde zich en liet een ogenblik later Alice Hammersford binnen.

Het meisje was blijkbaar erg zenuwachtig, en haar gezicht was bleek en vertoonde sporen van tranen.

Raffles en Brand waren dadelijk opgestaan en de eerste liep haar tegemoet en bracht haar hoffelijk naar een stoel.

— U bent blijkbaar erg in de war, miss Alice, zei Raffles deelnemend, terwijl hij een groot glas water inschonk uit een karaf, die op de grote ronde leestafel bij het raam stond en het aan het meisje gaf, die er haastig een paar slokken van nam.

— Neemt u mij niet kwalijk, als ik u kom lastig vallen, mylord, begon Alice met trillende stem. Maar u bent zo vriendelijk geweest voor mijn vader en ik wist niet, tot wie anders ik mij moest wenden...

— Er is dus iets ernstigs gebeurd? vroeg Raffles.

— Er is niets bepaalds gebeurd, Mylord, en toch voel ik mij erg ongerust, toch ben ik angstig, en daar ik zo weinig vrienden heb...

— U hebt er goed aan gedaan hier te komen, miss Alice, zei Raffles. Vertel mij, wat er scheelt. U kunt vrijuit spreken. Voor mijn sekretaris, mijnheer Brand, heb ik geen geheimen.

— Het betreft mijn vader, mylord! begon het meisje stamelend. Het is vreselijk, dat ik het u moet bekennen, maar er moet iets met hem gebeurd zijn, dat hem helemaal heeft veranderd... en niet ten goede, helaas.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkaar. Zij begrepen maar al te goed, waarin die noodlottige verandering had bestaan.

De Grote Onbekende wendde zich tot Alice en zei vaderlijk:

— Vertel het ons, miss. U hoeft niets te verzwijgen; op onze discretie kunt u onvoorwaardelijk rekenen. Laat ik u zeggen, dat ik al meen te weten, welke hartstocht zich in de laatste tijd van uw arme vader heeft meester gemaakt.

Alice keek Raffles met grote ogen aan, en zei toen verbaasd en bedroefd:

— Ik weet niet, wat u bedoelt, mylord. Tot voor enkele dagen was mijn vader altijd dezelfde voor mij, even goed, even lief, even geduldig. Maar sinds hij terug is van zijn reis, waarheen die ging, wilde hij niet zeggen, is hij totaal veranderd. Hij is ruw, bits, ongedurig, en hij... hij...

Het meisje werd plotseling vuurrood en verborg het gezicht in de handen.

Toen zij weer opkeek lag er een trek

van afschuw en angst op.

Haar lippen beefden, toen zij vervolgde:

— Ik moet het zeggen! Mijn arme vader moet zenuwziek zijn, anders kan ik het niet verklaren. Hij behandelt mij niet langer als een vader zijn kind, hij kijkt mij aan op een manier, waar ik koude rillingen van krijg, hij kust mij en streeft mij over het haar, zoals hij het vroeger nooit deed, er ligt iets in zijn ogen, dat mij bang maakt en mij afkeer inboezemt.

Alice had even gezwegen om de tranen weg te vegen, die in haar ogen gekomen waren en vervolgde nu:

— Dit is niet alles, mylord. Toen mijn vader eergisteren van zijn reis terugkwam, was hij bijna drie uren over tijd. Hij had zijn koffer in de coupé laten staan, hij droeg een verkeerde jas, een mooi ding, dat hij ongetwijfeld van een andere reiziger had meegenomen. Hij had zijn sleutels verloren en moest met behulp van een schroevendraaier het slot van zijn bureau openbreken...

— Openbreken? riepen Brand en Raffles tegelijk vol verbazing uit.

— Ja, mylord. Hij wilde direkt het project zien, om er nog iets in te veranderen.

— Dat is merkwaardig, zei Raffles hoofdschuddend. Er was totaal niets meer aan te veranderen. Die formules waren volmaakt, onverbeterlijk.

— Dat heb ik ook steeds gedacht, mylord; wij moeten ons hebben vergist.

— Dus, uw vader heeft toen dadelijk veranderingen in zijn berekeningen aangebracht? vroeg Raffles verder.

— Nee, mylord. Hij las de papieren aandachtig door, scheen erg tevreden te zijn en stak ze in zijn zak.

— Dat is zeker vreemd, zei Brand zacht.

— O, dit is nog niet alles, mijnheer Brand, antwoordde Alice op doffe toon. Ik heb nooit een onvriendelijk woord van mijn vader gehad en nu spreekt hij mij grof toe, tenminste wanneer hij mij niet allerlei vleierijen zegt... hij drinkt, iets dat hij vroeger nooit deed; toen hij thuiskwam, stak hij dadelijk na het eten een zware sigaar op, en ik wist

niet wat ik zag, want mijn vader heeft altijd een hekel aan roken gehad; hij werd zelfs misselijk van het lichtste sigaretje.

— Heel gek, mompelde Raffles, die vol aandacht had toegeluisterd.

— Maar het eigenaardigste is dit, mylord, ging Alice verder. U weet beter dan wie ook, dat het 't absolute plan van mijn vader was, pogingen te doen om geld op te nemen, om daarvoor een fabriek te bouwen, waar zijn uitvinding in praktijk zou worden gebracht.

— Ja, dat weet ik! zei Raffles.

— Welnu, sinds hij terug is, is hij van idee veranderd. Hij wil nu het project van de hand doen voor een bedrag in contanten, hij wil het patent aan een consortium van bankiers of aan een patentbureau verkopen.

— Maar dat zou de grootste stomiteit zijn, die hij begaan kon, liet Brand opgewonden horen. Als ik met hem kon spreken, zou ik hem dat ten sterkste afraden.

— Dat heb ik ook al geprobeerd, mijnheer, want ofschoon ik geen verstand heb van zulke zaken, zo begrijp ik toch heel goed, dat men niets verliest met te wachten en dat de winsten van een eigen fabriek later aanzienlijk, veel groter zullen zijn dan de som, die hij nu voor zijn patent zou kunnen bedingen.

— En uw vader luisterde niet naar uw raad? vroeg Raffles.

— Hij zei ruw tegen mij, dat ik mij liever met mijn eigen zaken moest bemoeien, en dat hij beter wist, wat goed voor hem was dan ik, antwoordde het meisje met tranen in de ogen.

— Vreemd, heel vreemd! riep Raffles uit. En, heeft uw vader al pogingen in die richting gedaan?

— O ja, maar tot dusverre vergeefs; het is waar, dat hij nog pas een paar patentbureaus bezocht heeft. Maar hij schijnt erg gehaast te zijn, want hij geeft zich nauwelijks de tijd om behoorlijk te eten.

— En het project?

— De papieren draagt hij steeds bij zich; 's nachts legt hij ze onder zijn hoofdkussen.

Raffles verzonk in diep gepeins.

Als arts en een zeer bekwaam arts, wist hij, dat er zich somtijds in het gemeedsleven van een mens plotseling veranderingen voordoen, die schijnbaar geen enkele gegronde oorzaak hebben, maar niettemin duidelijk te onderkennen zijn.

Maar hij wist evengoed, dat dergelijke plotselinge veranderingen in het gemeedsleven meestal alleen veroorzaakt kunnen worden door hevige en onverwachte aandoeningen, schrik, leed en verder door een ernstige beschadiging van de kleine hersens of het ruggemerg.

En daarvan nu was bij Hammersford, tenminste voor zover hij wist, geen sprake.

Toch vroeg hij het meisje, na haar even peinzend te hebben aangekeken :

— Uw vader heeft toch de laatste tijd geen ernstige ziekte gehad, nietwaar?

— Hij is al jaren volkomen gezond, mylord.

— Heeft hij soms een ernstige val gemaakt of misschien een of ander zwaar voorwerp op het hoofd gekregen?

— Dan zou ik het zeker moeten weten, mylord, antwoordde Alice. Mijn vader ging toch maar heel weinig uit. Nee, het is volkomen onmogelijk, dat hem iets overkomen zou zijn, zonder dat ik het direkt geweten had.

— Dan moet ik u zeggen, dat ik die veranderingen in de gedragingen van uw vader absoluut onbegrijpelijk vind, miss Alice, zei Raffles ernstig.

Hij dacht even na en ging toen verder:

— Zou ik uw vader dezer dagen, waarom eigenlijk vandaag, niet kunnen spreken?

— Ik zou niets liever willen, mylord, riep het arme kind verheugd uit, en er verscheen dadelijk iets meer kleur op haar bleke wangen. Misschien kunt u beter zien dan ik wat hem mankeert.

— Hoe lang is uw vader op reis geweest, de laatste keer?

— Hij is maar één dag en een nacht weg geweest, mylord.

— En de keer daarvoor?

— Bijna drie dagen.

— Weet u niet waarvoor hij toen weg-

ging?

— Hij heeft er zich niet over uitgelaten.

— Heeft uw vader soms over geldzaken gesproken, ik bedoel, of hij er zich over beklaagde, veel geld te hebben verloren?

— Hij heeft er geen woord over gerept.

Na deze woorden bleef het geruime tijd stil in het vertrek.

Eindelijk sprak Raffles op zachte toon:

— Luister, Miss Alice. Het is zeker, dat er iets geheimzinnigs met uw vader is gebeurd. Wat u mij hebt verteld, heeft mij sterk verbaasd. Wij beiden, mijnheer Brand en ik, zullen vandaag nog een bezoek bij u brengen, want ik ben er bepaald op gesteld, uw vader zelf te zien. Misschien brengt een persoonlijk onderhoud meer licht in deze duistere zaak.

Hij keek op zijn horloge en vervolgde:

— Ik heb een paar dingen te doen, die geen uitstel dulden, maar om half drie kunt u ons verwachten.

— Ik dank u, mylord, zei Alice, terwijl zij opstond en Raffles de hand toestak.

Hij bracht het meisje, dat Brand vriendelijk had toegeknikt, naar de deur, belde en liet haar over aan de hoede van Gaston.

Daarop liep hij langzaam naar zijn stoel terug, liet er zich in neer vallen en zei na enig nadenken:

— Een wonderlijke geschiedenis, Charles.

— Heel vreemd. Ik ben bang, dat het verstandsverbijstering is, zei Brand zacht.

— Het is mogelijk. Misschien heeft het geconcentreerde werken hem tenslotte te sterk aangegrepen; dat zou dan ook enigszins verklaren, waarom hij weer ging spelen, ondanks zijn belofte, nooit weer een voet in de speelzaal te zetten.

— Heb je er wel eens van gehoord, dat iemand die plotseling gek wordt, gaat roken, ofschoon hij het nooit tevoren gedaan heeft? ging Brand verder.

— Ik heb er nooit van gehoord, maar

het lijkt mij niet onmogelijk. Toch blijft het vreemd, vooral wanneer men het bekijkt in verband met de andere verschijnselen. Het meest heeft mij getroffen, dat Hammersford zo plotseling van idee is veranderd betreffende zijn plannen om een fabriek te laten bouwen, waar hij zijn vinding in praktijk zou kunnen brengen.

— Mag ik vanmiddag met je mee, wanneer je een bezoek brengt bij Hammersford?

— Ik wil niets liever, en ik kan

mij ook wel begrijpen, dat je zelf nieuwsgierig bent naar de oorzaak van deze vreemde verandering. Het moet voor zijn dochter verre van aangenaam zijn, dat de man, die haar oom is, maar die zij voor haar vader aanziet, juist nu veranderd is als een blad van een boom.

— Dat spreekt vanzelf, en ik kan mij dan ook wel voorstellen, dat het arme, jonge ding direkt hier is gekomen om jouw hulp in te roepen!

HOOFDSTUK VI

HET ONDERZOEK

Precies om half drie in de middag van dezelfde dag stopte de bekende blauwe auto voor het huis in de Whitcombstreet.

Raffles en Brand stapten uit, en terwijl de auto bleef wachten, gingen zij het huis binnen, waarvan de voordeur openstond.

Daar zij hier al een paar keer geweest waren, hoefden zij niet naar de weg te vragen en zij klommen de trappen op, zonder een der bewoners van het huis tegen te komen.

Raffles klopte bescheiden aan de deur van de derde verdieping, waarop een naamkaartje van de chemicus bevestigd was en een ogenblik later werd deze geopend door Alice Hammersford.

Met één oogopslag had Raffles gezien, dat het meisje net gehuild had.

Haar ogen waren rood en zij klemde een zakdoekje in de hand.

Zodra Raffles en Brand binnen waren en de deur achter zich gesloten hadden, begon de eerste:

— Ik zie dat u gehuild hebt, miss Alice, nee, probeer het niet te verbergen; is er iets gebeurd, dat u verdriet heeft gedaan?

In plaats van dadelijk te antwoorden, barstte het meisje opnieuw in snikken uit en stamelde toen, nauwelijks hoorbaar:

— Ik durf het u haast niet zeggen, mylord, het is zo vreselijk. Ik ben bang, ja ik ben nu bijna zeker, dat vader krankzinnig geworden is.

— Wat heeft hij gedaan? vroeg Raffles, terwijl hij het meisje zacht dwong

op een stoel plaats te nemen.

Alice hield het hoofd gebogen en antwoordde op gedempte toon, zonder op te zien:

— Ik kan het u heel moeilijk zeggen, mylord, hij gedroeg zich niet tegen mij zoals een vader het tegen zijn dochter moet doen. Hij keek mij aan als een onwijze, ik huiver nog als ik eraan denk.

— U hoeft mij niets meer te zeggen, miss Alice! zei Raffles vlug. Wij zouden dan werkelijk tot de conclusie moeten komen, dat uw vader door een of andere oorzaak plotseling zijn verstand verloren heeft.

Hij keek even om zich heen en ging toen verder:

— Hij is weg?

— Een half uur geleden.

— Zei hij niet wanneer hij terug zou komen?

— Hij dacht een paar uren weg te zullen blijven, hij wist het niet zeker.

Raffles was al naar het bureau gelopen en zag direkt, dat het slot met geweld vernield was en dat Hammersford in zijn drift het antieke meubel nogal beschadigd had. Het mahoniehout, in de buurt van het slot, was helemaal versplinterd.

Hij sloeg de kap van het ouderwetse meubel terug, wendde zich tot Alice en vroeg:

— Dit is de la, waarin de papieren gewoonlijk lagen?

— Ja mylord, die bovenste rechts.

Raffles bleef een ogenblik in diep gepeins verzonken voor het oude meubel staan.

Toen viel zijn oog op de jas, die Hammersford thuis had gelaten, waarschijnlijk omdat het die dag vrij warm was.

Hij nam het kledingstuk op, bekeek het aandachtig en vond de naam van de kleermaker in de binnenkant van de rug.

Hij slaakte een lichte kreet, liet Brand het kleine stukje zijde zien en zei:

— Oostende. Daar is dus die jas gekocht.

— Maar het is zijn jas toch niet, mylord, riep Alice uit, die deze woorden gehoord had.

— Dat is waar ook, dat vergat ik, antwoordde Raffles. Uw vader heeft het kledingstuk per ongeluk meegenomen. Daarom laat hij die jas zeker thuis, hij past hem waarschijnlijk niet erg goed.

— Integendeel, hij zit hem als geschilderd, antwoordde Alice. Dat heeft mij ook al zo verwonderd.

— En daar was zeker reden voor, miss Alice. Dit is werkelijk de wonderlijkste zaak, die ik ooit gehoord heb. Ik kan mij indenken, dat men in gedachten de jas van een ander meeneemt, maar dat die jas ons dan precies past, dat is wel een bijzonder groot toeval.

Raffles nam met een langzaam gebaar een sigaret uit zijn koker, vroeg het meisje toestemming om te mogen roken en stak de sigaret aan. Hij ging in een stoel zitten, midden in de kamer, blies een dikke rookwolk uit en liet zijn blikken om zich heen dwalen.

Tenslotte bleven zij rusten op een paar stukjes stof, die in een naaimandje lagen, dat op een tafeltje bij het raam stond.

Het waren, zoals Raffles dadelijk zag, de einden van twee mouwen van een herencolbert.

Hij nam de twee randen van geruite stof, ongeveer twee vingers breed, uit het mandje, stak ze omhoog en vroeg toen, terwijl hij Alice aankeek:

— Is dit niet de stof van het costuum, dat uw vader gewoonlijk draagt?

— Ja, mylord, antwoordde het meisje. Ik heb vanmiddag op zijn verzoek een stukje van de mouwen afgehaald,

zij waren hem iets te lang.

— Hoe lang droeg hij dat pak al?

— Bijna drie jaren. U begrijpt dat wij zuinig moesten zijn, mylord.

— Dat begrijp ik inderdaad miss, Alice, maar ik begrijp niet, dat men drie jaren rondloopt in een costuum, zonder last te hebben van te lange mouwen. Is u dat dan vroeger nooit opgevallen?

— Nooit, mylord.

— Vreemd! mompelde Raffles voor zich heen.

Hij vestigde zijn blik weer op het blad van het bureau en ging verder:

— Denkt u dat het bureau van uw vader geheimen bevat, miss?

— Ik zou niet weten welke, mylord, antwoordde het meisje, met een flauw glimlachje.

— U staat mij dus toe, dat ik even blader in de losse papieren, die hier liggen?

— Ga uw gang, mylord, ik weet zeker dat mijn vader, tenminste zoals hij vroeger was, geen ogenblik zou aarzelen, om u toestemming te geven.

Raffles liet zich dit geen twee keer zeggen, maar nam dadelijk een klein notitieboekje op, waarin hij begon te bladeren.

Het was een hele gewone agenda, met drie dagen op iedere pagina, waarin Hammersford gewoon was in het kort aan te tekenen wat hij die dag gedaan had.

Plotseling slaakte hij een kreet en wendde zich tot Alice met de vraag:

— In dit boekje staat aangegeven, dat uw vader op de drieëntwintigste van deze maand voor het eerst vertrokken is; dan volgen er drie dagen blanco, die hij waarschijnlijk met opzet niet heeft ingehuld, daar hij u immers het doel van zijn reis niet vertellen wilde en het mogelijk is, dat dit boekje in uw handen viel. Kunt u mij zeggen of die datum de juiste is?

In plaats van direkt te antwoorden, stond Alice op, liep naar de muur en keek op de kalender, die daar dicht bij het raam hing.

— Het was op de 23ste, dat vader vertrok, mylord. Ik weet het zo precies, omdat ik het met een potloodkruisje

heb aangetekend.

— Hoe laat vertrok hij die dag?

— Om negen uur 's ochtends, mylord.

— Charles, op welke dag waren wij in Oostende? vroeg Raffles plotseling aan Brand, die vol belangstelling had geluisterd.

— Op de tweeëntwintigste, Edward.

— Ben je er absoluut zeker van?

— Zo zeker als ik hier zit.

Een ogenblik heerste er een gespannen stilzwijgen.

Raffles was opgesprongen en liep opgewonden een paar keer de kamer op en neer.

Toen stond hij voor het meisje stil en zei zachtjes:

— Luister eens, miss Alice. Er bestaat hier een geheim, dat wij tot iedere prijs moeten oplossen. U zegt, dat uw vader op de drieëntwintigste voor een reis van drie dagen vertrokken is. U weet zeker, dat hij de dag tevoren nog hier was?

— Voor hij vertrok, mylord, had hij in geen jaren Londen verlaten, antwoordde Alice, die steeds ongeruster werd.

— Welnu dan miss Alice, ik had het voor u willen verzwijgen, om u niet nodeloos pijn te doen, maar op de tweeëntwintigste hebben wij uw vader in de speelzaal in Oostende gezien.

Alice slaakte een luide kreet, half van verbazing, half van schrik en riep toen uit:

— Maar dat is onmogelijk, mylord! Ik kan mij echt niet vergissen; vader was heel nauwgezet met al zijn aantekeningen en als in dat kleine boekje staat geschreven, dat hij op de drieëntwintigste vertrokken is, dan is dat ook zo. Geef mij het eens!

Alice nam het boekje, bladerde er een ogenblik in en ging toen op levendige toon verder.

— Het komt uit. De eenëntwintigste was een zondag, toen zijn wij naar een theehuis aan de Theems gegaan, om naar het roeien te kijken. Op de tweeëntwintigste schreef mijn vader een brief. Kijk maar, daar staat het: Brief aan G. 's Middags nam hij nog een paar proeven; hier staat het. 's Avonds

kreeg hij een pak boeken van zijn boekhandelaar. Hier staat het en de volgende dag vertrok hij. Hier kunt u het lezen.

— Dan moeten en zullen wij dit raadsel oplossen! riep Raffles uit, wiens ogen op een vreemde manier schitterden.

Hij wendde zich opnieuw tot Alice met de vraag:

— Hebt u misschien een oud fotoalbum hier?

— Er moet er een zijn, mylord, maar ik weet niet waar het is.

— Sta mij dan toe, miss, dat ik er naar zoek. U kijkt mij verbaasd aan, maar ik verzeker u, dat het belangrijk is.

— Ik zal u niet tegenhouden, mylord, maar ik kan mij niet begrijpen, hoe u in deze kleine woning iets zoudt kunnen vinden, dat aan mijn aandacht ontsnapt is.

Raffles draaide zich om, om de eigenaardige glimlach te verbergen, die bij deze woorden op zijn gezicht verschenen was en zei toen:

— Ik heb als amateur-goochelaar enige naam gemaakt, miss Alice. En als amateur-detektive mag ik mij ook in een zekere roem verheugen.

— Welnu, mylord, ik laat u in alles vrij!

Raffles liep opnieuw naar het bureau toe en hij had nog geen tien minuten gezocht, of hij had een geheim vak ontdekt, waarin een ouderwets familiealbum en een paar brieven lagen.

Raffles nam een van de brieven op en las er een paar regels van, waarna hij hem snel weer weglegde, terwijl er een vreemde uitdrukking op zijn gezicht verscheen.

Alice was nieuwsgierig dichterbij gekomen en zag nu hoe Raffles het album opende, waarin een paar van die oude sterk glimmende foto's lagen, die allemaal op elkaar schenen te lijken.

Ongeveer in het midden van het album zaten twee foto's van dezelfde jongeman, maar over een van die portretten was met zwarte inkt een kruis getrokken; de streep liep dwars over zijn gezicht.

Raffles liet een zacht fluitend geluid

horen, klapte het album weer dicht, legde het weer in het geheime vak, liet het mechanisme werken, zodat brieven en album weer verdwenen en zei:

— Ik geloof, dat wij al een eind op weg zijn om het raadsel op te lossen. Ik zal u iets zeggen, miss Alice.

Maar hij kon niet verder, want Alice, die bij het raam was gaan staan, riep op levendige toon uit:

— Daar komt vader aan.

— Luister dan goed naar wat ik u te vertellen heb, miss Alice, vervolgde Raffles haastig. Ik kan u nu onmogelijk alles vertellen, dat durf ik niet, voor ik mijn onderzoek geëindigd heb, maar nu moet u mij daarbij helpen, al ben ik bang dat u nog een groot verdriet te wachten zal staan, als de waarheid u onthuld is, en ik ben bang, dat dit onvermijdelijk zal zijn. Wees dus niet verast als u mij straks schijnbaar op de plannen van uw vader hoort ingaan. Later, misschien spoedig, zal blijken, waarom ik dit deed.

Nog voor het meisje iets kon antwoorden, klonken er voetstappen op de trap en een ogenblik later kwam Hammersford binnen.

Zijn gezicht had een stuurse uitdrukking en hij bleef verbaasd op de drempel staan, toen hij de beide bezoekers ontdekte.

Een ogenblik kwam er een uitdrukking van verlegenheid en angst op zijn gezicht, maar toen kwam hij binnen, sloot de deur, maakte een buiging voor de twee bezoekers en zei:

— Ik ben u zeer verplicht, mijnheer, dat u mijn nederige woning met een bezoek vereert. Neemt u toch plaats.

— Dat wil ik graag doen, mijnheer Hammersford, zei Raffles en hij ging zodanig zitten, dat hij met de rug enigszins naar het raam gekeerd was, terwijl het volle licht op het gezicht van Hammersford viel.

Deze wendde zich tot Brand en vroeg op enigszins onzekere toon:

— U bent zeker de vriend van deze vriendelijke heer, aan wie ik zo veel te danken heb?

— Ik ben de sekretaris van mylord,

antwoordde Brand met hoogopgetrokken wenkbrauwen. U hebt, schijnbaar, de titel van Lord Aberdeen vergeten?

— Neem het mij niet kwalijk, mylord, riep de chemicus uit, ik weet niet wat het is, ik denk dat ik mij overwerkt heb, ik ben merkwaardig vergeetachtig en verstrooid de laatste dagen. En nu wilt u mij zeker wel het doel van uw komst mededelen?

— Graag, beste Hammersford, antwoordde Raffles.

Hij gaf Alice snel een wenk, van wie Hammersford niet de minste notitie had genomen en die met een bedroefd gezicht was blijven staan, en begon:

— Men heeft mij op de Beurs verteld, beste Hammersford, dat u pogingen in het werk stelt, om uw uitvinding direkt rendabel te maken door het patent ervan te verkopen. Heeft men zich daarin niet vergist?

Hammersford was blijkbaar onaangenaam getroffen door deze mededeling en antwoordde op onzekere toon:

— Ik wil niet verzwijgen, mylord, dat het mij wenselijker lijkt mijn uitvinding tegen contant geld te verkopen. Ik ben niet jong meer, en wanneer ik eerst nog moet wachten tot het gereed komen van de fabriek en van de machines, die ik voor fabricage nodig heb, dan zal het misschien te laat zijn, om nog van mijn werk te profiteren.

— En, zijn uw pogingen in dat opzicht geslaagd?

— Tot dusverre nog niet, mylord, antwoordde Hammersford grimmig. En ik durf toch zeggen, dat mijn uitvinding wel een half miljoen pond sterling waard is.

— Zij is natuurlijk veel meer waard als u maar geduld heeft, zei Raffles kalm, maar wanneer het patent er van verkocht wordt en u de koopsom in constanten wilt ontvangen, dan ben ik bang, dat u er niet meer dan tweehonderdduizend pond voor zult maken.

De ogen van Hammersford begonnen te schitteren toen hij dit bedrag hoorde noemen en hij zei met enigszins trillende lippen:

— Tweehonderdduizend pond is in

Ieder geval een mooi bedrag, en als iemand mij er dat voor wilde geven, wel dan zou ik heel tevreden zijn.

— Welnu, beste Hammersford, dat mag u dan zijn, want ik kwam u juist

vertellen dat ik wel iemand voor u weet die dergelijke patenten koopt, als u dan beslist uw uitvinding wilt verko-
pen.

HOOFDSTUK VII.

DE ONTKNOPING

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen Hammersford voor de kleine spiegel in de huiskamer van zijn woning met de grootste zorg zijn das strikte.

Zijn gezicht had een opgewekte uitdrukking en hij floot een deuntje tussen de tanden.

Alice was bezig de ontbijttafel af te ruimen en zij scheen het vrolijke humeur van haar vader helemaal niet te kunnen delen.

Haar gezichtje stond betrokken en zij had schijnbaar moeite haar tranen te weerhouden.

Toen de das goed genoeg zat naar de zin van Hammersford, trok hij zijn jas aan en wendde zich tot Alice met de opmerking:

— Het blijft dus afgesproken zoals ik je gezegd heb. Zodra ik met het geld terug ben maken we ons reisvaardig. Ik wil in de nieuwe wereld mijn geluk beproeven, met een miljoen dollar kan men daarginds heel wat uitvoeren.

— Maar waarom blijven wij toch niet hier, vader? vroeg het meisje smekend. Waarom wilt u toch naar een vreemd land gaan?

— Omdat ik daar mijn zinnen op gezet heb, meisje, antwoordde Hammersford kortaf. Trouwens ik belet je niet

om hier te blijven, als je dat liever doet.

Alice werd doodsbleek en vroeg op hese toon:

— Meent u dat, vader? Zou u alleen willen vertrekken en mij hier achter laten?

— Dat ligt alleen maar aan jezelf. Ik ga in ieder geval naar Amerika. De passage op de boot is besproken, de passen zijn in orde, alles is klaar en wij kunnen ons morgenochtend inschepen zodra ik het geld heb.

Het meisje zuchtte, maar zei niets meer.

Al haar hoop was nu op Lord Aberdeen bevestigd.

Hij had haar de vorige dag bij het vertrek een bemoedigende blik toegeworpen, en in zijn handdruk had zij een vermaning gevoeld om sterk en geduldig te zijn.

Toch was zij helemaal in de war, want zij begreep helemaal niets van het raadselachtig gedrag van haar vader.

Het bericht dat zij naar Amerika zouden vertrekken, had haar als een donderslag getroffen; haar eerste ingeving was geweest, Lord Aberdeen direkt te waarschuwen.

Daarop was zij echter teruggekomen, want zij moest toch doen wat haar va-

der haar zei, al was het maar al te duidelijk, dat hij totaal veranderd was.

Hammersford haalde een notitieboekje te voorschijn, bladerde er even in en bromde toen in zich zelf:

— Waar heb ik het adres ook weer van de man, die mij rijk zou maken? Wacht, hier is het al: James Clapman, Victoriastreet 19, Patent bureau.

Hij klapte het boekje weer dicht, liet het in zijn zak glijden, stak zijn hand in zijn binnenzak, overtuigde zich, dat de kostbare papieren er nog zaten, zette zijn hoed op, knikte Alice toe en riep vrolijk uit:

— Over een paar uren ben ik terug, schatje, en dan als een rijk man. En je zult met mij meegaan, nietwaar?

In het voorbijgaan kneep hij haar in de wang en wierp haar een hele eigenaardige blik toe.

Hij liep snel de trappen af, bereikte de straat en wenkte een taxi.

Hij keek op zijn horloge en zei tegen de chauffeur, na hem het adres te hebben opgegeven:

— Rijd zo hard je kunt, ik moet er precies op tijd zijn.

Precies een half uur later stopte de auto voor een oud huis in de Victoriastreet, met naast de deur een koperen bord met het opschrift:

— James Clapman, Patent-bureau.

De deur stond open en in de opening, wijdbeens en met de handen op de rug, stond een portier van reusachtige lichaamsbouw.

— Bij wie moet u zijn? vroeg deze cerberus, toen Hammersford voor hem stond.

— Clapman! antwoordde de uitvinder kortaf.

— Rechts, gelijkvloers, tweede deur links, antwoordde de portier lakoniek.

Hammersford volgde de aanwijzing op en stond een ogenblik later voor een matglazen deur, waarop het woord «kantoortje» prijkte.

Hij klopte aan en op de uitnodiging «binnen», deed hij de deur open en stond tegenover een man met rood haar en een rode neus, een rode zakdoek in de hand, rood gerande ogen, die zich voorstelde als de sekretaris van mijn-

heer Clapman.

Hij gaf die symphonie in rood zijn kaartje, de sekretaris verdween er mee in een aangrenzend vertrek, om even later weer te verschijnen en Hammersford binnen te laten in een lux ingericht kantoor, waar een grote brandkast het eerst in het oog viel.

Dicht bij een van de ramen stond een groot bureau en daar achter zat een man met een sluw gezicht, wiens weinige haren een onbestemde geelachtige kleur hadden en op wiens grote neus een kolossale gouden bril prijkte.

Over deze bril heen keek de heer Clapman de bezoeker enige tijd onderzoekend aan en vroeg toen, sterk door zijn neus sprekend:

— Mijnheer Hammersford, de uitvinder?

— Inderdaad, mijnheer.

— Neem plaats en laat ons gauw ter zake komen.

Hammersford ging op de punt van een stoel zitten, die Clapman hem met zijn pen aanwees en deze ging verder:

— Het betreft de formules van een methode, om vloeibare lucht te comprimeren, nietwaar, zoals mijn principaal, Lord Aberdeen, het mij vertelde?

— Zo is het, mijnheer.

— Ik hoef natuurlijk niet te vragen, of u die plannen bij u hebt?

— Zij zitten in mijn binnenzak.

— Wilt u ze mij even laten zien?

— Hebt u dan verstand van dergelijke zaken? vroeg Hammersford, een weinig wantrouwend.

— Beste man, een koper van paten-ten moet overal verstand van hebben, zei Clapman droogjes. Bovendien heeft Lord Aberdeen, die u naar mij toe stuurde, mij zijn woord van eer gegeven, dat de plannen voortreffelijk waren. Ten overvloede is mijn sekretaris een deskundige en juist op het gebied van de chemie een waar genie. Toon mij dus uw plannen maar eens!

Hammersford stak nu de hand in zijn binnenzak en haalde er de portefeuille met de plannen uit.

Hij haalde de papieren eruit en gaf die over de tafel heen aan Clapman.

Tot zijn verbazing wierp deze slechts

een vluchtige blik in de papieren, trok toen een la van zijn bureau open, gooide ze daarin en sloot de la weer, waarop hij Hammersford van over zijn reusachtige bril grijnslachend aankeek.

— Bekijkt u de formules niet eens, mijnheer, riep Hammersford verwonderd en ook een beetje ongerust uit.

— Absoluut overbodig, beste man, antwoordde Clapman. Ik weet, dat zij in orde zijn.

— En u betaalt er mij 200.000 pond sterling voor?

— Geen penny minder.

— Zo mag ik het horen! riep Hammersford, terwijl zijn ogen hebsuchtig schitterden.

— Ik zal u dus het bedrag dadelijk uitbetalen, maar op één voorwaarde! zei Clapman langzaam.

— Een voorwaarde? Wat is dat dan wel? vroeg Hammersford.

— U moet mij die plaats noemen, George Hammersford, waar u uw tweelingbroeder Douglas gevangen houdt, klonk het op scherpe toon gegeven antwoord.

Alsof hij een klap gekregen had, zo stond de schurk Clapman aan te staren, met uitpuillende ogen en het schuim op de lippen.

Maar dadelijk herstelde hij zich.

Met een hese schreeuw was hij met één sprong tot vlak voor het bureau.

Hij greep er over heen, pakte Clapman met de ene hand in de borst en probeerde met de andere de la open te trekken, waarin zijn papieren lagen.

— Mijn project! Mijn formules! brulde hij op schorre toon. Geef ze terug! Geef ze mij dadelijk, of ik sta niet voor me zelf in.

Hij had met de vrije hand bijna de la bereikt, toen een geduchte vuistslag tegen de borst hem achteruit deed tuimelen.

Nog voor hij zijn evenwicht had herkegen, werd de loop van een grote revolver op zijn hoofd gericht, en Clapman beval:

— Geen stap nader of hij gaat al.

Half krankzinnig van woede keerde de schurk zich om en wilde naar de deur stormen.

Maar juist ging deze open en op de drempel verscheen de reusachtige portier die lakoniek vroeg:

— Wenst mijnheer iets?

Schulmbekkend van woede bleef Hammersford op dezelfde plaats staan.

Hij scheen in te zien, dat vluchten onmogelijk was.

Toen liet de rustige, hoewel nasale stem van Clapman zich horen, die zei:

— Nu kunnen wij eens kalm met elkaar praten, George Hammersford. U hebt natuurlijk al gemerkt, dat uw spel doorzien is. Wat mij betreft...

Hij bracht de hand naar het hoofd en zette de pruik af, die hij op had.

— Wat mij betreft, ik wil ook niet langer comédie spelen. Ik ben Lord Aberdeen, om u te dienen. James, geef mijnheer een stoel.

Dit laatste bevel was bestemd voor de brave reus Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende.

Henderson schoof een stoel bij, greep Hammersford bij de schouder en kwakte hem tamelijk onzacht op de zitting.

Daarna ging hij weer met gekruiste armen voor de deur staan.

— Wij willen dus eens rustig praten, zei Raffles, terwijl hij zich achterover in zijn stoel liet zakken. Het moet u duidelijk zijn, dat ik nu zo goed als alles weet of vermoed, behalve de plek, waar u uw ongelukkige tweelingbroeder, op wie u wel verbluffend veel moet lijken, verborgen hebt. Om u te bewijzen, dat ik niet van grootspraak houd, zal ik u alles vertellen wat ik ontdekt heb!

Hij deed een paar trekjes aan de sigaret, die hij net had opgestoken en ging verder:

— In een gehelm vak van het bureau van uw broer Douglas heb ik een paar brieven gevonden, door u aan hem gericht. Zij dateren van de laatste tijd. Daarin vraagt u hem om geld, ofschoon u geweten moet hebben, dat hij zelf het allesbehalve breed had. Ik heb ook ontdekt, waarom Douglas mij in de waan liet, dat hij dood was.

Raffles keek Hammersford, die met gebogen hoofd op zijn stoel zat, minachtend aan en ging verder:

— Op uw twintigste jaar hebt u door

allerlei valse voorspiegelingen een lief, arm meisje getrouwd, het meisje, waarop uw broer Douglas vurig en oprecht verliefd was. U bent lafhartig gevlucht, na een paar maanden, om u te onttrekken aan de gerechte straf, die u hier wachtte wegens het plegen van verschillende ernstige vervalsingen. U bent gevlucht en hebt u om de jonge vrouw niet meer bekommerd. U weet dus zeker niet, dat zij moeder geworden is...

Hammersford hief nu met een ruk het hoofd op en staarde Raffles vol angst en met gespannen aandacht aan.

— Ja, er is een dochter geboren, George Hammersford, ging Raffles met stemverheffing verder. De arme moeder is slechts een paar maanden later van verdriet gestorven, en uw broer heeft de kleine Alice bij zich genomen en haar als zijn kind opgevoed?

Hammersford liet een dof gekreun horen en stamelde:

— Dus... dus... zij is mijn kind.

— Uw kind? herhaalde Raffles hennend. Ja, de natuur heeft haar tot uw kind gemaakt, maar de werkelijke vader is uw ongelukkige broer Douglas. Zij weet niet dat u haar vader bent en ik hoop dat zij het nooit te weten komt.

Raffles zweeg even en ging toen op een andere toon verder:

— Ik heb uw broer leren kennen, op een voor hem noodlottige avond, en ik was in staat hem te helpen. Hij had met spelen geld willen verdienen, om zijn plannen te verwezenlijken. Ik gaf hem dat geld. Hij beloofde mij, nooit meer een voet in de speelzaal te zetten. Toen reisde ik naar Oostende, en daar vond ik hem weer aan de groene tafel. Tenminste, ik kon niet anders veronderstellen. Maar u was het, schurk. Aan jou vertelde ik onnadenkend, wat ik gedaan had, aan jou zei ik, dat de plannen van de uitvinding je schatrijk konden maken, en je hebt dadelijk het besluit genomen, je broer op te lichten, en zijn plaats in te nemen, om het project te stelen en te gelde te maken.

Raffles' ogen fonkelden, terwijl hij deze woorden met stemverheffing uitsprak en hij leek nu welnu meer op de agent, die Hammersford hier had aange-

troffen. De toon van Raffles was weer totaal veranderd, toen hij verder ging:

— Jij bent een buitengewoon grote schurk, mijnheer George Hammersford. Ik zeg je dit zonder enige opwindning. Vergis ik mij niet, en zijn mijn inlichtingen juist, dan wordt jij door de politie van verschillende landen gezocht, je omzwerfingen hebben u weer naar Engeland gebracht, en jij hebt direkt je broer aangeklampt en hem een paar brieven geschreven, waarin jij hem geld probeerde af te bedelen. Ik begrijp nu, waarom je broer die brieven zo zorgvuldig in een geheim vak verborgen hield. Evengoed als ik begrijp, waarom in het familie-album je foto met een zwart kruis is doorgestreept. Ook begin ik nu te doorzien, wat de reizen van Douglas Hammersford te betekenen hadden. Hij heeft je zeker willen opzoeken, om je te bewegen Engeland snel weer te verlaten, waar je hem en zijn aangenomen dochter toch niets dan schande en verdriet kon berokkenen. Is het zo, George Hammersford?

Hammersford knikte, zonder te antwoorden.

Hij hield de lippen opeen geklemd, en keek nors voor zich uit.

Raffles ging verder:

— Toen hij u de laatste maal bezocht, heb jij een plan ten uitvoer gebracht, dat je al in Oostende voor de geest zweefde, toen ik mij zo onvoorzichtig tegenover je had uitgelaten, bedrogen door uw verbluffende gelijkheid met je broer Douglas. Jij hebt hem opgewacht, jij hebt hem overvallen, jij hebt zijn kleren aangetrokken en bent in zijn plaats naar de Whitcombstreet teruggekeerd om daar uw bedriegersrol te gaan spelen. Maar jij hebt niet gerekend op het instinct van een jong meisje, dat in jou dadelijk de vijand voelde, al ben je duizendmaal haar vader, hondsvot. Ellendeling, die een eigen broer hebt willen beroven van de vruchten van jarenlange inspanning! Maar wat verlies ik mijn tijd, door je dit allemaal te zeggen. Vooruit, noem mij de naam van de stad, waar je die samenkomst hadt, en het huis, waar je hem hebt opgesloten.

Met een ruk hief Hammersford nu het hoofd op. Op zijn gelaat waren lage wraakzucht, woede en hebzucht te lezen. Hij had de ogen half dicht geknepen en zei toen op sissende toon:

— En als ik weigerde?

— Dan zou blijken, dat je nog schurkachtiger bent, dan ik oorspronkelijk vermoedde, riep Raffles vol verontwaardiging uit. Je zou dus je enige broer van zijn liefde, zijn fortuin en zijn vrijheid beroofd hebben, misschien wel van zijn leven. Waar is hij?

— Luister eens, mylord! zei Hammersford, met een valse glimlach op de lippen. Ik heb wel gemerkt, dat jij bijzonder veel belang stelt in mijn bloedverwanten. Welnu, ik wil het geheim van zijn verblijfplaats verkopen.

— Daar had ik op verdacht moeten zijn! zei Raffles minachtend. Hoeveel?

— Tien duizend pond! antwoordde George Hammersford, zonder zich een ogenblik te bedenken.

Zonder zelfs met zijn ogen te knippen, greep Raffles achter zich en pakte van een plank in de brandkast een stapeltje bankbiljetten van honderd pond.

Hij telde er snel honderd van af, en stak Hammersford het pakje toe met de woorden:

— Daar is het. Maar denk vooral niet, dat je nu van mij af bent. Beslist niet. Je noemt mij nu de stad, en daar zullen wij samen heen gaan. Daar zal ik mij overtuigen, of je de waarheid gesproken hebt en of je broer zich inderdaad bevindt op de plek, die je zult aanwijzen.

— Dover, Havenstraat, 45! antwoordde Hammersford dadelijk, nadat hij de bankbiljetten haastig in zijn binnenzak had laten verdwijnen. Er is voor een week voedsel in de kelder, waar ik hem heb opgesloten. Als alles gelukt was, zou ik naar de politie te Dover geschreven hebben...

— Wel zo; dat is heel menslievend van je! zei Raffles spottend. Nu wij zullen wel zien, of je de waarheid gesproken hebt, wij zullen met drie man meegaan en aan ontvluchten behoef je niet te denken! Maar hiermee zijn we nog niet klaar. Ik ken je verleden, en ik weet, dat je minstens voor zeven, misschien

wel voor tien jaar achter slot en grendel zou gaan, als de politie je hier vond. Je verbleekt, ik zie dat je zelf begrijpt, wat je boven het hoofd hangt. Welnu, in Dover ligt juist een een van mijn grootste jachten voor anker. Daarmee zal ik je direkt naar Frankrijk overbrengen, zodra je broer bevrijd is, die je niet zult terug zien. Waag je het daarna nogmaals een voet in Engeland te zetten, dan zal ik onverbiddelijk zijn en je dadelijk aan de politie bekend maken.

— Het is goed, akkoord, antwoordde Hammersford op doffe toon.

— Dan zullen wij nu dadelijk alles voor de reis in orde maken, antwoordde Raffles.

Hij belde en zei tegen de zogenaamde secretaris, die niemand anders was dan Brand, op fluisterende toon enige woorden.

Zodra Brand het vertrek weer verlaten had, nam Raffles een vel papier voor zich en schreef Alice een telegram, waarin hij haar mededeelde, dat hij voor een paar dagen met haar vader op reis moest, maar dat daarna zeker alles goed zou komen...

Tenslotte verstuurde hij een dringend telegram aan de kapitein van zijn jacht in Dover.

Zes uren later was Douglas Hammersford bevrijd.

Hij bleek inderdaad in de ruime kelder van een heel oud huis, niet ver van de haven, te zitten.

Onder tranen van dankbaarheid wierp hij zich in de armen van Raffles, die hem helemaal alleen was komen bevrijden, terwijl Brand en Henderson, de chauffeur, George Hammersford aan boord van het jacht bewaakten.

Raffles vertelde hem in een paar woorden op welke manier hij de waarheid ontdekt had, stelde hem de kostbare papieren weer ter hand en bracht hem naar het station, nadat er een telegram aan Alice gezonden was.

Een paar uren later drukte de overgelukkige Douglas Hammersford zijn aangenomen kind weer in zijn armen, dat voortaan in hem alleen haar vader zou zien.

Het jacht lichtte echter dadelijk nadat Raffles aan boord gekomen was, het anker, stak in zee en meerde een paar uur later op de rede van Gris-Nez.

In de kleine sloep werd Hammersford, die al die tijd geen woord gesproken had, naar land gebracht en Raffles vergezelde hem.

George Hammersford sprong aan land

en wilde al met haastige stappen weglopen, toen Raffles hem, overeind staande bij het roer, terug riep.

— Dat had ik nog bijna vergeten je te zeggen, mijnheer George Hammersford. Van de honderd bankbiljetten, die ik je gaf, is er maar één echt. De overige zijn toneelbankbiljetten. Denk daar vooral om bij het wisselen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Drie kisten juwelen

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.). twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kosten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :